

การรถไฟแห่งประเทศไทย
State Railway of Thailand

วารสาร

รถไฟสัมพันธ์

6 เรื่องสั้น... ในวันเดินทาง

เชียงใหม่
CHIANG MAI

บทบรรณาธิการ

ทีมคณะผู้จัดทำ ตั้งใจที่จะทำให้วารสารรถไฟสัมพันธ์ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่อเอกสารเพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์องค์กรเท่านั้น แต่ตั้งใจที่จะทำให้เป็นวารสารที่สามารถเปิดโลกทัศน์ใหม่ ๆ สามารถต่อยอดทางความคิด และทำให้ผู้อ่านเปิดใจมองโลกในด้านบวกได้มากขึ้น เมื่อเรามีความคิดที่มีแรงใจที่ดี การก้าวผ่านปัญหาอุปสรรคที่ถั่งโถมเข้ามาในแต่ละวัน มันก็จะกลายเป็นเรื่องง่าย ๆ ความสุขที่อยู่ใกล้ตัวก็จะเกิดขึ้น ชีวิตที่ดีก็จะตามมา

หนังสือดี ๆ สักเล่ม หรือ การออกเดินทาง 1 ทริป ช่วยขยายขอบโลกให้กว้างขึ้นเสมอ นี่คงเป็นหนึ่งในล้านเหตุผลที่ตลอด 123 ปี การรถไฟแห่งประเทศไทย ยังคงมุ่งมั่นเดินทางพัฒนา และทำหน้าที่ สนับสนุนทุกการเดินทางให้ถึงจุดหมาย พร้อมกับเรื่องราวมากมายให้ได้จดจำ

วารสารรถไฟสัมพันธ์ขอมีส่วนร่วมเพิ่มคุณค่าในทุกการเดินทาง ด้วยเรื่องสั้น 6 เรื่อง 6 สไตส์จากนักเขียนมากประสบการณ์ 6 ท่าน ที่จะสร้างความสนุกสนานประทับใจ ชวนให้หวนคิดถึงบรรยากาศวัยเยาว์ของใครหลายคน หรือบางทีอาจจะมิน้ำตาเอ่อ อิ่มเอมไปกับแง่คิดดี ๆ ก็เป็นไปได้

เหนือสิ่งอื่นใด วารสารรถไฟสัมพันธ์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า เราจะได้เป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมการอ่านให้เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในสังคมไทย และที่สำคัญคือการได้เป็นอีกหนึ่งความทรงจำที่ดีให้เกิดขึ้นระหว่างทางของท่านผู้อ่าน

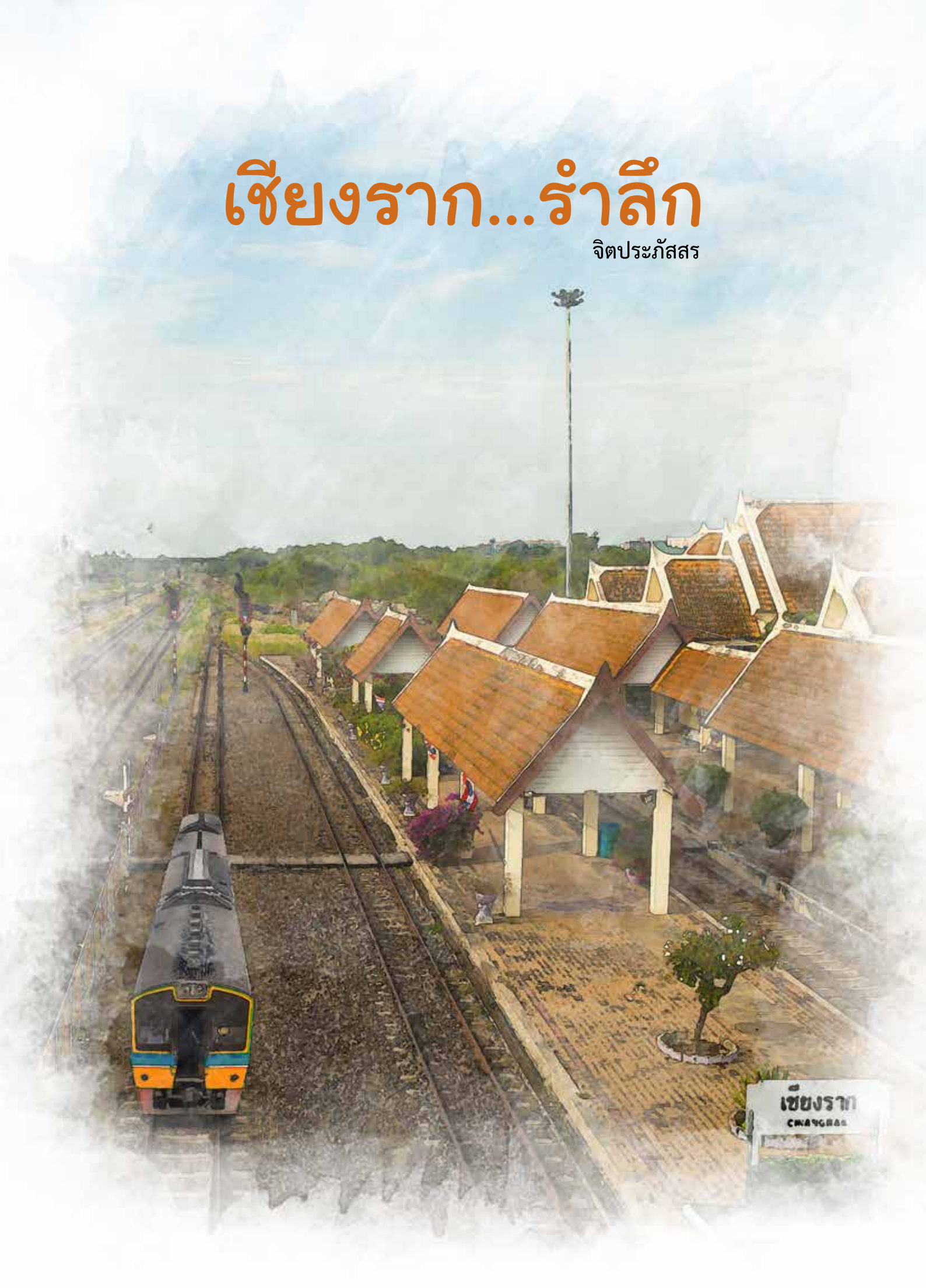
เมื่อการเดินทางกำลังจะเริ่มขึ้นอีกทั้งวารสารรถไฟสัมพันธ์ ฉบับที่รวมงานเขียนดี ๆ นี้อยู่ในมือแล้ว ก้าวขาขึ้นไปบนตู้รถไฟพร้อมเปิดหน้าต่างไปจากนี้ แล้วใช้เวลาทั้งหมดที่มี ขยายขอบโลกไปพร้อมกันได้เลยครับ

เอกรัช ศรีอาระยันพงษ์

บรรณาธิการ

เชียงใหม่...รำลึก

จิตประภัสสร

เจียรราก...รำลึก

“กว่ารถไฟจะออกอีกตั้งสิบห้านาที เราซื้อไส้กรอกอีสานของน้ำสวมากินกันก่อนไหม”

หนุ่มร่างสันทัดในชุดนักศึกษาเอ่ยชวนหล่อน หลังซื้อตัวรถไฟราคาแปดบาทสองใบมาไว้ในมือ นูตีพยักหน้า แล้วเดินเคียงหนุ่มสถาบันเดียวกันไปยังด้านข้างสถานี ตะวันเริ่มโรยแสงตามโครงอันเป็นสามัญ แต่อากาศยังอบอ้าว ราวสายลมเย็นจดหมายลากิจชั่วคราวจากพื้นที่ หล่อนเหลือบมองเม็ดเหงื่อที่ผุดบนใบหน้าเข้มของคนข้างกาย กุชล้างผ้าเช็ดหน้าสีขาวจากกระเป๋ากางเกงมาซับเหงื่ออย่างเบามือ เขาเป็นผู้ขายส่วนน้อยที่พกผ้าเช็ดหน้า นูตีก็เป็นผู้หญิงส่วนน้อยที่ไม่พกพาแม้แต่แป้งฝุ่น หน้าสดที่กระจ่างใส อาจเป็นด้วยเม็ดเหงื่อที่เหนียวอายเกินจะไหลมาตกหายผิวหน้าหล่อน

ผิดกันลิบลับกับผิวหน้าไม่ต่างจากกระเพาะเจียวไข่ที่ยังไม่ได้ล้างคราบน้ำมันของผู้ยืนปักหลักย่าง ไส้กรอกอีสานอยู่หน้าเตาที่ตัดแปลงจากกะละมังเคลือบขาวใบใหญ่ ริมขอบบางส่วนกะทะจะจนเห็นสังกะสีที่เนื้อใน ถ่านอัดแท่งติดไฟเกลี่ยกระจายกันอยู่เกือบก่อนกะละมัง ตะแกรงสีเหลี่ยมอันดูเป็นมิตรกับคราบไหม้วางพาดรองรับไส้กรอกอีสานที่มัดเป็นลูก ๆ ติดกันเป็นสายยาว มือขวาถือที่คีบคอยพลิกกลับด้าน ไส้กรอกอย่างชำนาญ เมื่อตัวไส้กรอกพองตึง ร่างอวบจะเอาไม้แหลมในมือซ้ายจิ้มให้อากาศระบายออก กุชเคยนึกสงสัย แม้ค้าสาวโสดก็มีแก๊จอธิบายว่ามันทำให้ไส้กรอกสุกง่ายและช่วยไม่ให้ไส้แตกออก

กลิ่นอย่างสุกใหม่ ๆ ของไส้กรอกอีสานรสมีน้ำสว ชวนเรียกน้ำย่อยได้ชะงัดนัก ซื้อได้ก็พากันมากิน บนม้านั่งที่ตั้งอยู่บนพื้นที่ว่างระหว่างรางรถไฟสองสาย ท่อนไม้ใหญ่สี่ท่อนประกอบกันในแนวนอนบนฐานไม้สี่มุมล้อมรอบต้นไม้ที่รอเวลาเติบโตใหญ่แทนหลังคาแห่งร่มเงา ม้านั่งแบบเดียวกันยังมีถนัดออกไปรอบต้นไม้อีกสามสี่ต้นที่ปลูกทิ้งระยะห่าง เสียงหยอกล้อเฮฮาตามประสาวัยมากพล้ง ทำให้สถานีเจียรรากดูมีชีวิตชีวาไม่ต่างจากเด็กวัยเยาว์ แต่อีกสักพักมันก็จะหอยเหงาเชื่องซึมลงเหมือนคนสูงอายุตั้งวัฏจักรที่หมุนวน พื้นที่ข้างทางยังแลสบายตาด้วยสีเขียวขจีของท้องทุ่งกว้างมีบ้านเรือนเพียงไม่กี่หลังตั้งอยู่ประปราย

หล่อนชอบรสเปรี้ยวจึงบีบมะนาวเพิ่มแล้วกินแก้มกับกะหล่ำปลี กุชชอบรสเผ็ดจึงกินคู่กับพริกขี้หนูและชิงอ่อนหั่นเป็นแผ่นบาง ๆ กินไปเฝ้าเหย้ากันไป ร้อนแค่นั้นแต่ใจกลับสวนทาง อิมหนาจนหล่อนแลบลิ้นเลียริมฝีปากมัน ดื่มน้ำขวดที่กุชเตรียมไว้ให้พอดิบกระหาย ไม่นานนักขบวนม้าเหล็กก็วิ่งเข้ามาจอดเทียบชานชาลา เจ้าหน้าที่ประกาศแจ้งข้อมูลขบวนรถผ่านเสียงตามสาย ผู้คนบางส่วนทยอยก้าวลงมาพร้อมสัมภาระมากมายต่างกัน หนุ่มสาวนักศึกษาและผู้โดยสารใหม่พากันก้าวขึ้นไปแทนที่ตามแต่ใครจะยืนอยู่ใกล้ทางขึ้นของตู้โดยสารใด

“The friendship bloomed like flowers as if they were given the best fertilizer. She felt significantly important every time she is around him. It was probably the best way to describe the way he treated her.”

นุติก่อขึ้นบ้นดอด้วยทอทางทะมดะแมงแมจะสมกระโปรงนคคกษาคลุมเขอ กฤชก่อตามหล้งมอดด ๆ ดั่งบอดค้กรดข้งกาย ตูโดยสรซ้นสามไร้ครื่องปรบอากศ เบอสีเชียวเข้มกว้งขนาดสองคนน้งห้มขอบนคคกข้งด้วยลุมเนียม หันหน้าเข้หากันเป็นคู้ ๆ บานหน้าต้งกันดัดมคคกข้งน ขณะท่บ้านกระจกต้งถูกลื่อนดอลงรับลมธรรมาตจจนสุดความสามารถท่พวกมันพ้งมี พดลมเพดานดัดว้บรการเป็นระยะเหนือหล้งคาค้งนด ๆ กลางทางเดน สล้ด้วยไฟเพดานสองข้งท่พวกมันย้งเลื่อเวลาพ้งนจนกว่่าไฟจะอ้บแสง เหนือท่บ้นริมหน้าต้งสองม้งเป็นตะแกรงยาวว้งสมภาระ เสียงระข้งท่ชานชาลาลากสายตาของนุติกล้บไป ภาพชายคนหนึ้งม้งขึ้นรลไฟในวินาทีสุดท้ย ทอใจของหล่อนปรหวดไปถึงวันแรกท่ได้พบคนข้งกาย

เข้ของจันทรหนึ้ง หล้งฝนยามฟ้าสางหยุดร้อให้ การจรรจท่เคลือนตัวสล้หยุดน้งเริ่มเอนเอียงเหมือนตาข้งท่ไม่สมดล นุติว้งกระหัดกระหอบหล้งก่อวลงรลปรจ้งาทท่เคลือนคลานมาสุดสายด้นข้งสถานรลไฟหัวล้าโพง ปรบไปชื้อตัว ว้งสุดฝ้เทอเข้ข้งด้นใน กอวขึ้นรลไฟในนาท่เกือบสุดท้ย ก่อนหย่อนกันน้งหอบอยู่ริมหน้าต้งท้ยขบวน ไม่ก้ออดใจขณะรลไฟกอล้งขยับเคลือน หน้มนคคกษาคระดอดเหนียวราวจ้บตรงข้งบ้นดอขึ้นมาได้ท้นอย่างฉิวเฉียด โดนรลดัดเล่งงานมาเหมือนกันล่ส หล่อนไม่เพียงคิดในใจดัดกล้บเออย้ทกเมือหน้มฝิวดล้าเดนผ่านหน้า เขาหันมอย้มให้แล้วเออยว่า ขอน้งด้วยคนได้ไหมคร้บ

นับจากวินาทันน บทสนทนาจ้งเริ่มสานต่อก่อร่าง ทุกเข้วันจันทร ตลอดเส้นทางกรงเทพฯ ถึงเชิขงรกก และทุกเย็นวันศุกร์ ตลอดเส้นทางเชิขงรกกถึงกรงเทพฯ หน้มคณะวิทยาศาสตร้ผู้ดัดสินใจอยู่หอพักเพราะด้องเรียนท่ศูนย์รังสิตถึงสี่ปี กลายมาเป็นเพื่อนคู้ขบวนของสาววารศาสตร้ท่เลือกเดนทางไปกล้บเพราะสามปีท่เลื่อด้องย้ามาเรียนท่ศูนย์ทอพระจันทร ดอกผลแห่งมิตรภาพเบ้งบานเดบใหญ่ราวกับได้ปุ้ยเร่งดอกข้งนดิ หล่อนรู้สีกว่าตัวเองเป็นคนสำคัญทุกคร้งเมือได้อยู่ชิดใกล้กัน มันน่าจะเป็นคำบรยายอันครอบคลุมทุกสิ่งท่กฤชปฏิบัติต่อหล่อน

นุติเดนเหมือนจนเลยท่บ้นว้ง คนเดนตามด้องสะกิดไหล้ให้หันกล้บ ท่ว้งข้งหน้าต้งบานน้งจ้งตกเป็นของหล่อน ก่อนท่กฤชจะน้งลงเคียงข้ง แล้วยืนตัวกระดากข้งขนาดเทอหัวน้วโป้งสองใบให้เจ้าหน้าท่ข้งเดนมาถึงตูโดยสรพอดิ เมือผู้เจอะขอบตัวตามธรรมนิยมเดนจากไป ชายวัยกลางคนท่บ้นตรงข้มกับท้งคู้เก้อย้ขึ้นท้นคว้นเหมือนดั่งตารอเวลาขวนใครล้กคนคุย

“พวกเธอเคยรู้ไหมว่าหมายเลขขบวนรลไฟท่ว้งเข้กรงเทพฯ ท้งหมดจะเป็นเลขคู้ อย่างขบวนน้ก็ค้อ ข.102 เด่นชัย-กรงเทพฯ”

“คุณลูงกำลังจะบออะไรพวกเรอหรือคร้บ” กฤชเออยถาม สีหน้าสงสย

“ช่วงน้ ลูงไม่ค่อยชอบขบวนหมายเลขคู้เทอไร้นะสิ”

ชายคนน้นเหมือนสงขนมมอลอ ทอให้นุติสนใจอยากขิม

“ทอไม่ล่ละลูง”

“ลุงจากบ้านมาทำงานที่เมืองกรุงเกือบสิบปีแล้ว ถ้าแก่เขาเป็นเจ้าของโรงงานเย็บผ้าอยู่แถวรังสิต ลุงเริ่มทำงานเป็นเสมียนที่นั่นแล้วก็ไม่เคยย้ายไปไหนอีก ได้เมียเป็นแม่บ้านที่นั่นแหละ เธอเป็นคนไม่ชอบเดินทาง และไม่ชอบเลี้ยงเด็กด้วย ลูกเต้าเลยไม่ได้มีด้วยกัน แต่ลุงไม่ได้คิดอะไรมากหรอกนะ ขอแค่มีใครสักคนแก่เฒ่าไปพร้อมกันก็พอ แต่เธอมาด่วนจากไปเสียก่อน เกือบสองปีแล้วละ”

“ผมเสียใจด้วยครับ แล้วนี่คุณลุงเดินทางไปไหนมาครับ” กฤษฎนคุยตามประสาหนุ่มอัยาศัยดี

“ขึ้นไปเยี่ยมแม่ที่เด่นชัยมานะ แม่ลุงอายุเก้าสิบแล้ว น้องสาวสองคนของลุงคอยดูแลอยู่ คิดไว้ว่าปีหน้าอาจจะกลับไปทำงานที่บ้านเกิดเสียที อยู่ที่นี่ก็ไม่มีใครแล้ว ถ้าแก่เขาให้หลานได้ปีละสองครั้งเลยเลือกเวลาที่มันไม่ตรงกับเทศกาลจะได้เดินทางสะดวก ชอบใจทั้งสองคนมาก ที่ยอมเสียเวลาคุยกับลุง”

“ไม่เสียเวลาเลยครับคุณลุง แต่ผมยังข้องใจเรื่องหมายเลขรถที่คุณลุงพูดถึง”

“ไม่มีอะไรหรอก ลุงแค่สังเกตดูเล่น ๆ นะ สำหรับลุงในตอนนี ขบวนรถไฟหมายเลขคู่มั่นเหมือนกำลังพาลุงอำลาจากบ้านเกิดอันอบอุ่นมายังเมืองกรุงที่แสนจะโดดเดี่ยว ปลายทางที่ไม่มีใครรอคอย มันเศร้านะ ต่างกันกับขบวนรถไฟหมายเลขที่มันจะนำลุงกลับไปยังบ้านเกิด ที่ที่ยังมีคนที่ยรักลุงและลุงก็รักพวกเขารอคอยอยู่ ความรู้สึกทางใจมันต่างกันโขทีเดียวละ”

“ขบวนรถไฟไปกลับมาเกือบปี ไม่เคยสังเกตสักทีค่ะ แต่พอลุงพูดขึ้นมาทีไรก็ได้นานาจะใช่ รถไฟเที่ยวขาขึ้นที่หนูนั่งมาจากหัวลำโพงตอนเช้าก็คือขบวน 101 เป็นหมายเลขที่ อย่างที่ลุงว่าจริง ๆ”

“บางทีความเนิบช้าในการใช้ชีวิตก็อาจช่วยให้มีเวลาสังเกตเห็นอะไรต่อมิอะไรได้แจ่มชัดขึ้นนะ แต่ที่ขึ้นอยู่ก็บววิคิดและมูมมองด้วย ท่าทางกระหงนกระหนิงกันแบบนี้ คงไม่มีเวลาสังเกตสองข้างทางสักเท่าไรหรอก จริงไหม”

“เราเป็นแค่เพื่อนกันนะครับคุณลุง”

“อย่างนั้นรี”

คนพูดที่นั่งตรงข้ามอาจแลเห็นสีหน้าของหล่อน แต่กฤษฎนคงไม่

“จะคุยอะไรกันต่อก็ตามสบายนะ ลุงจะไปเข้าห้องน้ำสักหน่อย อยู่ ๆ ก็มวนท้องขึ้นมาซะอย่างนั้น อ้อ เดี่ยวลุงก็จะลงสถานีหนานี้แล้ว ลุงชื่อ ‘ชมกร’ นะ เพื่อวันหน้าอาจจะได้พบกันอีก”

ชายวัยกลางคนพูดจบก็สะพายเป้ลุกออกไป กฤษฎนมายิ้มให้หล่อน แล้วรูดซิปเป้ฟาร์มสีน้ำเงิน ยี่ห้าพุ่มาบนหน้าตัก ล้วงขวดอะเบาท์โซนี่ที่เพิ่งเก็บเงินซื้อเป็นของขวัญให้ตัวเองออกมา ลุงขึ้นวางเป้ที่รูดซิปปิดไว้บนเบาะ แล้วชวนหล่อนไปนั่งตรงทางขึ้นลงบันได มันอาจไม่เหมาะไม่ควรนัก แต่วัยรุ่นในยุคนี้ก็มักชอบลองในสิ่งที่โดนห้ามมิใช่หรือ ทำทายกฎระเบียบบ้างนิดหน่อยพอให้ได้ตื่นเต้น ในวัยคอของหล่อนเองก็เคย ครูห้ามตัดผมหน้าม้า แต่หล่อนก็แอบตัด ก่อนตรวจผมคราใดต้องเอาน้ำลูบผมจนเปียกชุ่ม หวีเสียเปิดหน้าผากแล้วใช้บริการกับดาเกือบหมดแผง พันวัยมานั้นแหละ ถึงได้คิดว่าทำไมเวลานั้นจึงต้องดั่งที่จะทำมัน

“Do you know that the plate numbers of the train going to Bangkok are all even numbers? The train is taking him away from his beloved hometown to the lonely capital city, the destination which there is nobody waiting for him. That is quite sad. The trains with odd numbers take him home, where he has his love ones waiting for him. The feelings are much different.”

ทั้งคู่เลือกนั่งฝั่งที่ไม่เกาะเกาะการขึ้นลงของผู้โดยสารสถานีถัดไป ช่องว่างตรงบันไดรถไฟไม่กว้างสักเท่าไร แต่สองชีวิตกลับนั่งเบียดกันได้โดยไม่รู้สึกอึดอัดหรือคับแคบ หูทั้งสองข้างถูกแบ่งปัน ช่างซ้ายสำหรับเขา อีกข้างสำหรับหล่อน สองร่างชิดใกล้กันเสียจน นึกูู้สึกว่าเหล่าผีเสื้อแสนสวยพร้อมใจกันบินมากระพือปีกไหว ๆ อยู่ในหัวใจหล่อน

กฤษฎชอบฟังเพลงสากลเก่า ๆ แต่หล่อนนิยมเพลงไทยตามสมัย กระเป๋าสะพายคล้องไหล่ใบเล็กยังมีเทปม้วนหนึ่งนอนเอกเขนกอยู่ นุติพม้นติดตัวมากกว่าสองสัปดาห์แล้ว แม้ในวันอื่น ๆ ที่ไปกลับรถไฟพร้อมเพื่อนผู้หญิงร่วมก๊วน อีกไม่กี่วันก็จะเข้าฤดูสอบปลายภาคเทอมสอง นึกถึงคำที่เพื่อนเคยยูลิทธิที่จะรักเป็นของทุกคน และหล่อนมีสิทธิที่จะใช้มัน

คิดได้ดังนั้นจึงรีบคว้าชาวดอะเบาท์มาสลับเทปของตัวเองเข้าแทนที่ ก่อนอีกฝ่ายจะกดปุ่มเล่นเพลงกฤษฎเพียงแต่ยิ้มขึ้น คงนึกว่าหล่อนอยากฟังเพลงใหม่บ้างละมั้ง แต่พอจะกดปุ่มปล่อยเสียง เจ้าความลึกลับก็อวิสาสะมาเล่นชักเย่ออีกจนได้ นุติกดปุ่มเอาเทปออกมา จ้องมองมันราวกำลังจับผิดใครสักคน ก่อนตัดสินใจใส่มันกลับเข้าไปใหม่ แต่ชะงักมือไว้ในขั้นตอนหลังจากนั้น กฤษฎักไหล่พร้อมความสงสัยที่ปรากฏบนสีหน้า อาจเข้าใจว่าหล่อนกำลังมีปัญหาบางอย่างกับกลไก เขาเลยคว้าชาวดอะเบาท์กลับไปปล่อยเพลงจากจุดสตาร์ทเสียเอง

เพียงดนตรีอินโทรขึ้น เสียงนักร้องหญิงแหบเสน่ห์ก็ดังล้าเข้ามาในห้วงความคิดของหล่อนเสียแล้ว

ฟังซิฟัง และฟังอย่างตั้งใจ คำทุกคำออกมาจากข้างใน อาจเป็นเพียงครั้งเดียว ที่ฉันทองจะพูดไปอยากให้เธอรู้ ทุกคำของความในใจ ที่ไม่เคยเอ่ย...

หล่อนเอาแต่มองวิวข้างทางราวกับภาพเหล่านั้นเป็นสิ่งแปลกใหม่ที่ไม้อาจจะสาวยตา ปล่อยให้เสียงเพลงทำหน้าที่ของมันจนกระทั่งจบเพลง แม้เสียงล้อเหล็กบนรางจะตื้อชานานกันมา

“กฤษฎก็มีเพลงที่อยากให้นุติฟังเหมือนกัน” เขาพูดพลางสลับเทปในมือใส่กลับไปแทนที่

เพียงดนตรีอินโทร นุติก็รู้ว่าเป็นเพลงที่เขาเคยอัดไว้ในเทปอีกม้วนและร้อยเรียงอยู่กับเพลงอื่น ๆ หล่อนเคยฟังมันครั้งแรก ตอนที่เขายื่นชาวดอะเบาท์เครื่องเก่าให้หล่อนครอบครองหูฟังทั้งสองข้างขณะนั่งตรงข้ามกันบนรถไฟในช่วงเทอมหนึ่ง ก่อนที่ความคุ้นเคยจะแปรเปลี่ยนเป็นเลวร้ายแห่งความผูกพัน เกาะเกี่ยวสองชีวิตให้ชิดใกล้ จนความรู้สึกของหล่อนไม่เหมือนเดิม

...You just call out my name And you know wherever I am I'll come running, to see you again Winter, spring, summer or fall All you have to do is call And I 'll be there You've got a friend...

ต่างคนต่างนั่งเงียบ ปล่อยให้เสียงเพลงทำหน้าที่ของมันจนกระทั่งจบเพลง

แต่นุติต้องการความชัดเจนของความรู้สึกมากกว่านั้นใช่หรือไม่ หล่อนถามตัวเอง ใช่ หล่อนตอบตัวเอง ก่อนตัดสินใจปลดเปลื้องบางเสี้ยวของความคับข้องใจออกมา

“กฤษฎคิดยังไงกับความสัมพันธ์ของเรา”

“แล้วนุติละ คิดยังไง” โฉนเขาจึงถามกลับ โดยไม่ยอมตอบคำถามหล่อน

“เหมือนเพลงนั้น เพลงที่เปิดให้กฤษฎิ์ฟัง” ได้พูดออกมาให้คล้ายอัดอั้น แต่สิ่งที่หล่อนต้องการรู้ยังเป็นคำถามที่ไร้คำตอบ มีแต่เพียงคำขอบางประการ

“กฤษฎิ์ต้องการเวลานานแค่ไหน”

“หนึ่งปีจากวันนี้ ขอให้เรามาพบกันอีกครั้งที่เชียงรากนะนุติ”

กฤษฎิ์ปรากฏตัวด้วยรอยยิ้มสดใสราวทิวตะวันบานกลางทุ่ง เขาดูอบอุ่นในเสื้อยืดพอดิ์ตัวสีขาว สกรีนรูปหัวหมู ข้างกายคืออีกหนึ่งหนุ่มที่รูปร่างใกล้เคียง แต่งกายก็คล้ายกันเสียจนนึกว่าแฝดคนละฝา

เวลาที่ผ่านมา คงนานพอที่ทำให้นุติยิ้มรับได้กับทุกสิ่ง

หล่อนนึกถึงวันนั้นบนรถไฟ แล้วยิ้มให้ตัวเองอีกครั้ง

วันนี้ คนที่เคยขอเวลากับหล่อน ชัดเจนในความรู้สึกแล้ว หล่อนเองก็เช่นกัน คำว่าเพื่อนชายคนแรกของผู้ที่อยู่โรงเรียนหญิงล้วนมาตลอดชีวิตการเรียน อาจทำให้หล่อนสับสนในความสัมพันธ์ไปบ้าง แต่ความห่างกันทำให้นุติเข้าใจความรู้สึกตัวเองมากขึ้น เขาไม่ใช่...ที่รัก แต่เขาคือ...เพื่อนรักของหล่อน เพื่อนผู้เดินแบกเป้เคียงคู่แฝดคนละฝาไปซื้อตั๋วรถไฟเที่ยวขาขึ้นจากเชียงรากไปอยุธยา กับแผนท่องเที่ยววันหยุดยาวที่กฤษฎิ์ไม่ได้เดินทางกลับบ้าน สวนทางกับหนุ่มอีกคนที่เดินทางมาหา นุติ พร้อมตั๋วรถไฟเที่ยวขาล่องสองใบจากเชียงรากกลับกรุงเทพฯ

“กว่ารถไฟจะออกอีกตั้งสิบห้า นาที นุติเคยบอกว่าใส่กรอกอีสานที่นี้อร่อยกว่าที่ไหน ๆ พาผมไปชิมหน่อยได้ไหมครับ”

นุติพยักหน้าแล้วเดินนำไปด้วยความเต็มใจ หล่อนชวนหนุ่มหน้ามนคนใหม่มาเที่ยวที่มหาวิทยาลัยทั้งวัน เพื่อรอเวลาที่นี่ อยากรู้เหมือนกันว่าใส่กรอกอีสานจะยังอร่อยเหมือนเดิมไหม หากได้กินร่วมกับใครอีกคน

ใส่กรอกอีสานอย่างสุกใหม่ ๆ ส่งกลิ่นยั่วน้ำลายไม่ต่างจากเดิม แต่แม่ค้าที่ยืนคอยอย่างออกรสอยู่กับลูกค้าอีกคน กลับสะอิดสะเอ้งขึ้นผิดหูผิดตา แถมผัดหน้าแต่งตาทาลิปสติกเสียจนสวยสมชื่อ หรือว่าผู้ที่ก้มหน้าก้มตาอย่างใส่กรอกอยู่หน้าเตาจะคือเหตุของความเปลี่ยนแปลง ชายผู้สวมหมวกแก๊ปและมีผ้าปิดจมูกแลดูคุ้นตายิ่งนัก นุติอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองเป็นระยะ ระหว่างรอเวลาสุกของใส่กรอกบนเตาอย่าง ขณะที่หนุ่มข้างตัวแยกไปหาซื้อน้ำมาบริการหล่อน ใครจะว่านุติเสียมารยาทก็ไม่ว่ากัน หล่อนนึกสงสัยของหล่อนนี่นา ครั้นเริ่มแน่ใจว่าน่าจะใช้คนเคยคุ้น จึงเปล่งชื่อนั้นออกมา

“ลุงชมกรุงใช้ไหมคะ”

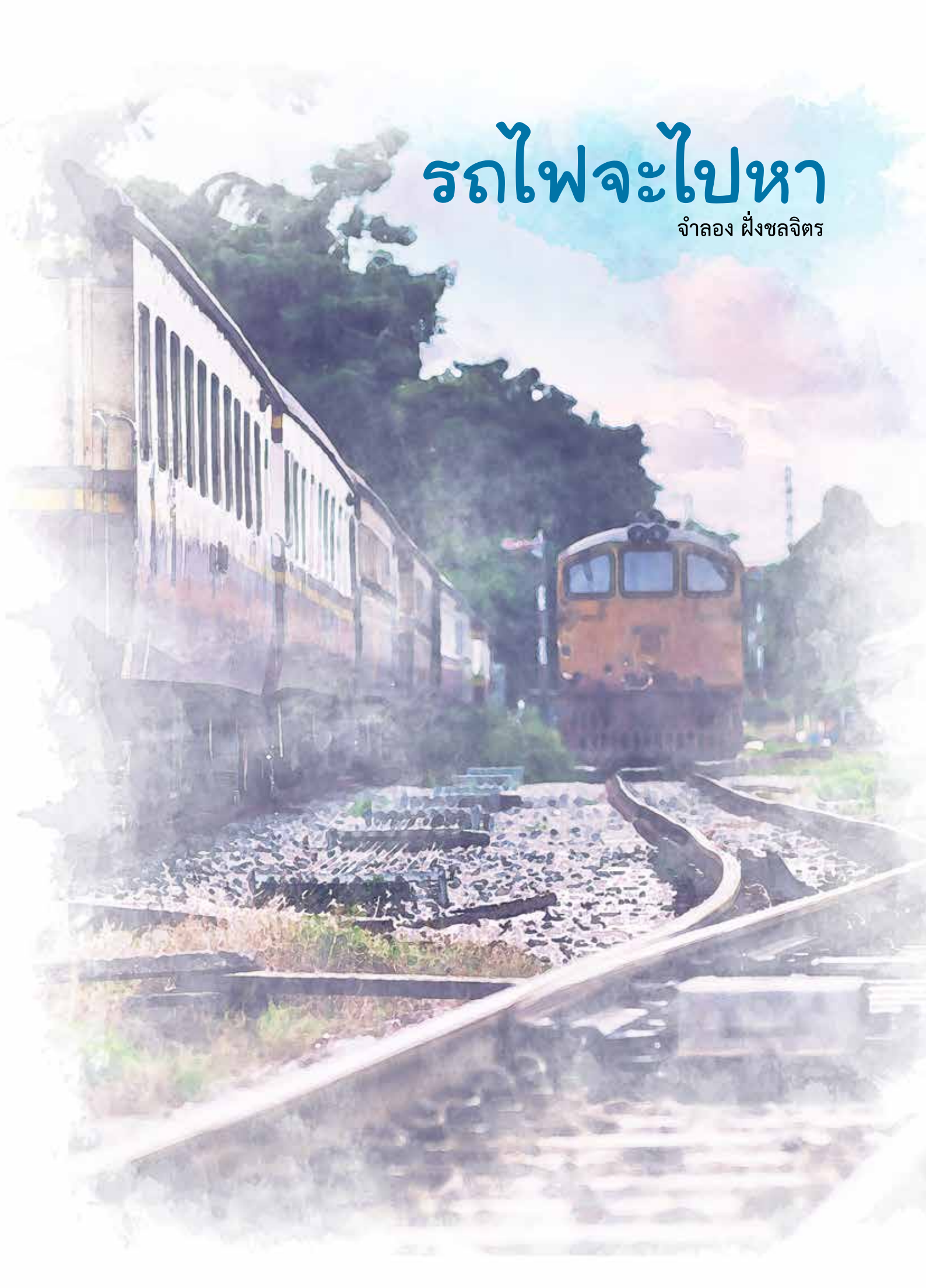
คนทักกับคนถูกทักเริ่มฟื้นความทรงจำกันทันทีที่ได้สบตา

นุติชักจูงรู้ว่าหลายเดือนก่อนลุงชมกรุงนั่งรถไฟกลับจากบ้านเกิด จำได้ว่าสถานีเชียงรากมีใส่กรอกอีสานเจ้าอร่อยที่นักศึกษาฝึกซ้อมขึ้นไปกินบนรถไฟ รู้สึกนึกอยากเลยรีบวิ่งลงมาซื้อไปชิมบ้าง จนติดใจรสชาติ พอมีวันว่างก็นั่งรถไฟมากินอีกหลายครั้งจนขยับความติดใจไปถึงแม่ค้า และเปลี่ยนใจอยู่ทำงานต่อในเมืองกรุง พร้อมหมั่นมาทำคะแนนเพิ่มทุกครั้งในวันหยุด ทำทางเล่าไปยิ้มไปและแววตาของคอนยีนอยู่หน้าเตาอย่างที่ดูราวกับวัยรุ่นเหนียวอายผู้ถูกจับได้ว่าแอบหนีมาจับสวาท ทำให้หล่อนเชื่อมั่นว่านับจากนี้ ขบวนรถไฟหมายเลขคู่คงไม่ทำให้ชายวัยกลางคนเศร้าใจอีกต่อไป

เกือบสามสิบปีมาแล้วที่เรื่องราวเหล่านี้เคยเกิดขึ้น แต่เหมือนทุกอย่างเพิ่งจะผ่านมาราวสามสิบวัน ในความหวังรำลึกของนางสาวนุติ

รถไฟจะพาหา

จำลอง ฝั่งชลจิตร

รถไฟจะไปหา

(1)

ตอนอยู่บ้านน้ำสาว ผมเอาแต่เที่ยวเตร่หนังสือไม่สนใจ หนีเที่ยวจนน้ำสาว น้ำเขยเอือมระอา ความรู้ใหม่ชวนภาคภูมิใจเพิ่มเข้ามาอย่างเดียว คืออาภัสรา หงสกุล เป็นนางงามจักรวาลคนแรกของประเทศไทย ก่อนสอบไล่หนีไปงานแข่งหนังตะลุงที่สนามหน้าเมือง ตกตึกกลับมาอนไต้ถุนบ้าน ตื่นเช้า น้ำลางมาเห็นหลานนอนขดในกระสอบป่าน ยุ่งกั๊กหน้าผากแดงเถือก ยื่นมือเขย่าปลุกให้อาบน้ำแต่งตัว ไปนั่งมีน ๆ ตื้อ ๆ ทำข้อสอบ ผลการสอบนำอับอายนัก

บางคืนหนีไปดูหนังฉาย หนังเล็กกลับมาอนห้องเพื่อนในวัดข้างบ้าน เวลานั้นผมจินตนาการไปไกล ชีวิตนี้ถ้าฉายหนังเองได้อีกก็ไม่จำเป็นอีกต่อไป

ผมเป็นพวกดูหนังฟรี วันไหนโรงฉายหนังดี ๆ ผมจะมองหาแฟนหนังถือตัวชั้นหนึ่ง-ชั้นสอง ยืนนิ้วเล็ก ๆ สะกิดขอตามเข้าโรง คืบไหนดพบคนใจดีก็สมปรารถนา บางคืนเดินหน้าเศร้ากลับบ้าน หลังถูกคนเก็บตัวฉวยซื้อมือรังเอาไว้

--- “คืนก่อนมึงแลแล้ว” คนเก็บตัวจำหน้าเด็กช่างขอได้

โปรแกรมฝังใจนั้น โรงภาพยนตร์ยรมราช ฉายหนังฝรั่งเรื่อง ‘633 ผุ่บินมัจจุราช’ (633 Squadron) คืนแรกผมขอตามชายวัยเกษียณ ถูกคนเก็บตัวจับซื้อมือกระซาคาประตุ “มึงค่อยแลคืนหลัง มึงค่อยแลคืนหลัง”

คืนต่อมาคนเก็บตัวชั้นสองจับคอเสื้อดิ้งไว้ “คืนนี้คนเต็มโรง... มึงเข้าไปบังจอหนังรบกวนคนซื้อตัวเขาเปล่า ๆ”

คืนสุดท้าย หลังกินข้าวอิ่ม ผมโกหกน้ำสาวว่าจะเข้าห้องน้ำ ผมอย่างบันไดเบา ๆ ย่องลอดไต้ถุนไปเก็บเสื้อยืดที่เพ่งโยนทางหน้าต่าง โรงหนังเปิดเพลง ‘มาร์ชสามัคคีสี่เหล่า’ ดังกังวาน เพลงสัญลักษณ์จบหนังจะเริ่มฉาย เพื่อนในชั้นไม่ว่าหนังสนุก บางคนดูสองรอบ พวกมันกางปีกบินข้ามโตะทิ้งระเบิดใส่กัน เป็นร้อยตัน ปืนต่อสู้อากาศยานยิงด้านดั่งหูดับดับไหม้ พรุ่งนี้ผมจะขนะระเบิดไปบอมบิใส่รู้พวกมันบ้าง

โรงหนังห่างบ้านครึ่งกิโล ผมสวมเสื้อแล้วออกวิ่งมายืนหอบเป็นหมาหลบแดดอยู่หน้าโรง แฟนหนังกลุ่มสุดท้ายเหลือสามสี่คน ผมตรึงเข้าไปไหว้ชายหนุ่มร่างป้อม “มึงอีกแล้ว” ชายหนุ่มตะคอก

ไอ้เตี้ยคนเก็บตัวชั้นสองหัวเราะชอบใจ ผมถอยหลังอาย ๆ เลี้ยวไปดูหนังแผ่นขาวดำ ‘633 ผุ่บินมัจจุราช’ แก่เขิน

พรุ่งนี้ผมคงตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งในหมู่ญาติแน่ ๆ หนังฉายรอบสุดท้ายโอกาสสุดหมดแล้ว ผมกวาดสายตามองหาผู้ยินยอมจูงมือเข้าไปแหวกม่านสนั่นเงินซิงกันเป็นกำแพงหนาปีกสักคน ผมจะประนมมือไหว้อย่างงดงามพร้อมกล่าวคำขอบคุณ

แฟนหนังผู้อารีก็ไม่อาจช่วย แม้มยอมโกหกกว่าเด็กเป็นหลานชายก็ตาม

เพลงมาร์ชตั้งระทึกอีกรอบ ท่วงทำนองชวนอีกheimกลับมาเป็นเพลงเศร้า เข้าสองข้างอ่อนล้า เอะเฉย ๆ ภายในโรงเจียบกริบ ผมทำใจกล้าเข้าไปอ้อมให้อั๊ตตี้ “รอบสุดท้ายแล้ว...น้ำเตี้ยขอผมเข้าทีนะ”

“อยากแลกหาตางค์ซื้อตัว มึงขอเข้าไม่รู้สักกี่หนแล้ว” ชายร่างเตี้ยตัวกว้าง ๆ อายุสามสิบต้น ๆ ยิ้มเย้ยให้เข้าใจ แฟนหนังรำคาญ คนเก็บตัวเหม็นขี้หน้า ผมบอกตัวเอง--- นับแต่นี้จะเลิกขอดูฟรี

ผมตรงเข้าประตูวัดโดยไม่ต้องเอ่ยปากขอใคร หมาสองสามตัวนอนคลุกหลุมทรายกระดิกหางต้อนรับ ผมเลี้ยวซ้ายผ่านกุฏิเจ้าอาวาส ก้มหน้าเดินไปยังกุฏิสองชั้นหลังยาว หยุดยืนหน้าประตูห้องแคบ ๆ ยกมือเคาะประตู เรียกชื่อสองสามครั้ง เพื่อนกำลังอ่านหนังสือออกมาเปิดรับด้วยรอยยิ้ม

ผมเอียงข้างเข้าประตู แล้วทิ้งตัวนอนแผ่บนเสื่อกระจุย

น้ำชายกับพ่อคิดคล้าย ๆ กัน ถ้าปล่อยไว้อย่างนี้นอนาคตของผมคงคดโค้ง บางช่วงมุดอุโมงค์มืด เป็นรางรถไฟ พอตัดสินใจฝากผมให้น้ำชายช่วยดูแล

(2)

บ้านน้ำชายผมอยู่หลังสถานีรถไฟ หน้าสถานีมีโรงหนังชื่อนครภาพยนตร์ หลังโรงเรียนเลิกบางวัน ผมไปชะเง้อดูข่าววาดภาพขนาดใหญ่ติดรถโฆษณาข้างโรงหนัง จนกลับมาตีสเกลสมุดวาดเขียนฝึกวาดรูปดารา ผมฝันอยากเป็นนักวาดเก่ง ๆ อย่าง เปียก โปสเตอร์

น้ำชายกำชับว่าอย่าหนีเที่ยว อ่านหนังสือให้มาก ๆ ไปไหนก็ขอให้บอก ถ้าหนีเที่ยวจะตามไปตี แล้วเอาขึ้นจักรยานกลับบ้าน

เดือนแรกที่ผมมาอยู่ที่นี้ผมยังไม่มีเพื่อน เดือนต่อมาเริ่มรู้จักลูกคนบ้านใกล้เคียง กับพวกมาเตะลูกชนไก่บนลานทรายหลังบ้านพักนายสถานี

วันเสาร์อาทิตย์ก็มาหาคะป๋องนมชั้นข้างรางรถไฟ

เก็บได้ 5 ใบ ล้างใส่ถุงไปขายโกซ่าย-ร้านขายน้ำชา น้ำแข็ง หน้าวัด แกะซื้อ 5 ใบ 1 บาท เอาไว้ใส่ชาร้อน กาแฟร้อน นมร้อน ค่ากะป๋องนมได้ค่าตัวหนึ่งรอบ 10.30 น. 1 รอบ วันไหนได้หลอดทองแดงหรือเศษเหล็กบ้าง วันนั้นได้ซื้อหมากฝรั่งเข้าไปเคี้ยวหวาน ๆ ซ้ำ ๆ จนเป็นกากยางเหนียวหนึบคายมาแปะบนม้ายาวดักขาหนังวัยเดียวกัน

เพื่อนใหม่ ชาติ-นุส-โรจน์ เป็นเด็กหน้าโรงหนังมาก่อน เข้าวันหยุดโรจน์จะเช่าการ์ตูน เบปี้, หนูจ๋า, นิยายภาพ สิงห์ดำ, แก้วหน้าม้า, อัครวิณสายฟ้ามานั่งอ่าน นักอ่านรุ่นเยาว์ 5-6 คนซื้ออ่านแล้วนำมาบู๊อย่างให้เช่า โรจน์เช่าหอบขึ้นไปนั่งอ่านบนบันไดชั้นหนึ่ง มันท่านเร็วมาก อ่านจบทุกเล่มก่อนหนังเข้าโรง

ผมตามขึ้นนั่งข้างหลัง แต่จะได้โอกาสนั่งม้านั่งให้ “เฮ้อ...เอาไป เห็นอยากอ่าน มานั่งหายใจเหม็น ๆ ใส่หูอยู่ได้ ทำไมไม่เช่าอ่านเองมั้ง” โรจน์พูด ผมอายจนต้องปีนหน้าและลูกเดินหนี

ชาติได้ยืนเต็มสองหู ก่อนเข้าตรอกข้างบ้านพักสี่เหลี่ยมมีสตาร์ดแคนน้ำตาลเพิงทาสีใหม่ “พรุ่งนี้วันอาทิตย์ก่อนขบวนรถจากเขาชุมทองเข้า มึงมาหากูตรงนี้นะ” ชาติชวนเบา ๆ คล้ายบอกความลับ

“ไปไหน” ผมกระซิบถามเพื่อนผิวคล้ำร่างผอมสูง

“หาค่าเช่าการ์ตูนกัน” ชาติพูด นัยน์ตาฉายแววใส

“ค่าตัวหนังด้วย” ผมเสริม

ผมตื่นเต้นระคนกังวล ชาติคงไม่ชวนไปผิงชิงว้างหรือทำอะไรผิด ๆ

(3)

กลางแดดร้อนได้ร่มฉำฉา ชาติยืนรออยู่ข้างกองไม้สูงใหญ่ราวกำแพงเมือง บนชานชาลาขบวนรถคนสวมชุดกาเกี๋ยงเขียว ธงแดง ยืนมองตามรางเหล็ก สามล้อหนุมใหญ่และสูงวัยลึบกว่าคนยืนรอ ผู้โดยสารอย่างกระสับกระส่าย บางคนยังไม่ได้เที่ยวแรก

“อีกไม่กี่นาทีรถเขาชุมทองเข้า” ชาติบอก

“มึงจะพาไปไหน”

“เดี๋ยวรู้...ตอนนี้ผ่านม่วงสองต้นมาแล้ว”

ลุงเขียวพ่อของมันเป็นพนักงานเช็ดล้างทำความสะอาดตู้โดยสาร ลากสายยางเติมน้ำใส่ถังทุกตู้ทุกขบวน บางวันชาติช่วยลากสายยางเส้นใหญ่จนกลายเป็นเด็กรถไฟกระโดดขึ้นลงไวเหมือนลิง

หัวรถจักรพ่นควันจาง ๆ เปิดหวูดยาว ลากขบวนรถเข้าเทียบชานชาลา ผู้โดยสารยืนหน้าทางหน้าต่าง ตู้สี่ตู้ถูกชะลอข้อต่อกระแทกกันโครม ๆ

“เปี้ยก...ไปกัน ๆ ...อย่าช้า” ชาติตะโกนบอก ตัวมันกระโดดข้ามรางไปแล้ว ผมตามไปติด ๆ ยังคิดไม่ออกว่าตามไปทำอะไร

ขบวนรถผ่านชาติยืนมือคว้าเหล็กจับข้างบันไดโหนขึ้นไป ผมวิ่งตามรถ รอให้ช้าลง ล้อเหล็กหนัก ๆ ร้อน ๆ หมุนบิดไปตามรางดูน่าสะพรึง ชาติยืนเหวี่ยงแขนไขว่คว้าบันได “ขึ้นมาเลย ขึ้นมาเลย เดี่ยวไม่ทัน”

ตู้โดยสารกระแทกโครม ๆ ขบวนรถหยุดนิ่ง ผมปีนขึ้นบันไดเดินตามหลังชาติ ผู้โดยสารลุกจากม้านั่งมายืนออกตรงประตู

ชาติเอี้ยวตัวเปิดเข้าไปก่อน ท่าทางรีบร้อนเหมือนกำลังหาที่ซ่อนซุ่มทรัพย์ ผมยังไม่เคยขึ้นรถไฟสักครั้ง ตอนยืนหน้าประตูยังกลัว ๆ รอจนผู้โดยสารคนสุดท้าย ผมจึงเข้าไปเห็นชาติก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ระหว่างม้านั่งซ้ายขวา มันก้มกระซอกแผ่นไม้ม้านั่งออกมา “ตัวนี้ไม่มีอะไร” มันดันแผ่นไม้เข้าที่กลายเป็นเก้าอี้มีหลังพิง มันก้มกระซอกอีกตัว คราวนี้มีเหรียญห้าสิบบางค์ตกพื้นเสียงดังกริ๊ก

“ได้แล้ว” ชาติสบตาผมกลางพยับหน้าซุ่มทรัพย์ “เร็ว ๆ เข้า”

ผมก้มดึงเก้าอี้ตามเพื่อน มันเผยว่าเวลาผู้โดยสารนอนหรือเอนตัว เศษเหรียญจะหล่นลงไปเหน็บอยู่ตามซอกข้าง ๆ หูตา มือไม้ ต้องเร็ว บางทีเหรียญยังอยู่บนแผ่นเหล็กทรงไม้แผ่นนั้น ขาดกับผมหรือชุมทรัพย์ สองตัวท้ายยังไม่ทันเข้าตู้ที่สาม นุสกับโรจน์ส่งยิ้มลิงโลดอยู่ตรงข้อต่อระหว่างตู้ เรากำเหรียญห้าสิบบเหรียญยี่สิบบห้าสตางค์ คนละหกเจ็ดเหรียญ ตรงดิ่งไปหน้าโรงหนังฝั่งตรงกันข้าม

“โปสเตอร์เรื่องชุมทางเขาชุมทองมาติดแล้ว...มีเห็นหรือยัง สวยมาก...” นุสบอก “ตอนเขามาสร้างกุเคยเห็น ส.อา-สน-จิน-ดา เข้ามาในเมือง”

“เขาอา-อาด-สะ-นะ-จิน-ดา” โรจน์แย้ง

“กูแกล้งอ่านผิด...” นุสหัวเราะชอบใจ

นับแต่นั้นมา รถไฟกลายเป็นชุมทรัพย์และสวรรค์ของผม คำตัวรอบเข้ากับคำเข้าการตูนไม่เคยขาดหน้าน้ำพวกเราเจ็ดแปดคนไหนรถไฟลงสถานีมะม่วงสองต้น ชวนกันว่ายน้ำเล่นจับกันในคลองมะม่วงสองต้น

พวกเราผจญภัยหาความสนุกไกลออกไปเรื่อย ๆ นุสเสนอว่า ก่อนหนังเรื่อง ‘ชุมทางเขาชุมทอง’ จะเข้าโรง พวกเราควรไปดูสถานที่จริงให้เห็นกับตาสักครั้ง

ตอนเช้าเราไหนรอดสายได้ หลบหลีกพนักงานคิบบั่วแบ็ก ๆ ให้พ้นสายตา อาจหลบขึ้นหลังคาบ้าง ระหว่างทางมีสะพานเหล็กข้ามคลองต้องคอยระวัง ไปชุมทางเขาชุมทองเราซื้อชาลาเปาแสนอร่อย ๆ ข้างสถานีกินกันคนละลูก ชื้อถั่วต้มมาปอกกินช่วงรอรถขบวนกลับ ตกลงกันว่าถ้าใครถูกไล่ลงสถานีกลางทางให้กลับรถขบวนต่อ ๆ ไป หรือรอดสายได้เที่ยวค่า

วันหนึ่งลุงเชียวบอกลูกชายว่าบ้าย ๆ วันเสาร์ขบวนรถชนพินจะมาราว ๆ สิบตู้ กองพินข้างโรงเก็บหัวรถจักรรูปเหลืไม่ถึงคอก การรถไฟฯ ต้องเอาพินมาเติม มาสำรอง ขาดิชนผมไหนรถไฟไปจับจองตู้พินที่เขาชุมทอง เด็ก ๆ ข้างสถานีที่เล่นดำน้ากับพวกเราไปกันห้าหกคน เราตกลงจองกันคนละตู้หรือสองคนตู้ โดยเอาลวดผูกผ้าหรือหักกิ่งไม้ทำตะขอเกี่ยวตู้เอาไว้ และห้ามยื้อแย่งกันเด็ดขาด

เช้าวันนั้น พวกเรารวมตัวกันบนขานชาลา ก่อนแตกกลุ่มกระจายกันไปตามบันไดขบวนรถกำลังออกจากสถานี พนักงานโบกรธงเขียวแดงรู้ว่าเด็กพวกนี้เตรียมตัวซัรทฟรี แต่แสร้งทำเหมือนไม่สนใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าบ้าย ๆ รถชนพินจะเข้า เด็กชน ๆ พวกนี้เป็นแรงงานคุณภาพราคาถูก หลังช่วยกันโยนพินลงจากตู้เด็ก ๆ จะไปเบิกค่าแรงที่ห้องเสมียน

ขากลับขาดิกับผมจองได้หนึ่งตู้เหล็ก พินใส่เตาเผาหัวรถจักรไอน้ำแห่งมหาด ๆ เนื้อไม้ยังใหม่เต็มห้องวางซ้อนสูงเมตรครึ่ง แต่ละท่อนหนัก 7-10 กิโลฯ เราสองคนแผ่นขึ้นป็นงบนกองพิน ทันทีที่รถเคลื่อนออกจากชุมทางเขาชุมทอง เสียงล้อเหล็กดังกึ่งก้าง ก้างก้าง...ลมเย็น ๆ พัดผ่านช่องประตูเข้ามา รถเคลื่อนผ่านบ้านเรือนและเรือสวนสองข้างทางไปสักพัก ขาดิถูกยีนทางปีกกลางส่งเสียงร้องรำเร้งราวนกเอี้ยง... “รถไฟจะไปหา...แม่สาวน้อย...รถไฟจะไปหาเธอแล้ว...”

“A skinny boy jumping into the train and carrying heavy half-foot logs for the train fuel several times, his sweat dripping down his face and body was the memory of the past. Now the world has changed and locomotives are more advanced by the technology. The charm of those logs has become a memory. The good old days have passed.”

ผมลุกยืนตามชาติบ้าง สายลมไหลผ่านประตูเปิดอ้าสองข้างกระแทกจนเซ ผมหัวเราะดังกว่าชาติ ผมหัวเราะท่าทางของเพื่อน มันยากหาก้าวบนท่อนฟืนผ่าซีกผ่าเสี้ยวไปเกาะขอบประตูเหล็ก โบกมือออกข้างนอกไหว ๆ “รถไฟจะไปหา...”

ผมคิดไปว่า ชาติกำลังแอบชอบเพื่อนสาว ป.6-7 ที่โรงเรียนของเขาสักคน “จะไปหาน้องสาวคนไหนหรือฟอรตไฟ เรือเมล์”

“ก็...ลูกสาวคนที่สามหรือสี่หนึ่งมนต์รักเพลงสวรรค์...โด...เร...มี...ไฉไล หนึ่งตัวอย่างดูแล้วไม่ใช่”

ผมร้องบ้าง “โหล...โห...หิโหล โอ๊ะโอ...รถไฟจะไปหาแล้วนะ”

ผมกลับนึกถึงสาวน้อยนอกจอบางคน

เสมียนจ่ายค่าแรงโยนฟืนตุ้ละ 16 บาท ชาติกับผมแบ่งเท่ากัน วันนั้นโลกสวยงามและหวานเย็นราวไอศกรีมกะทิ

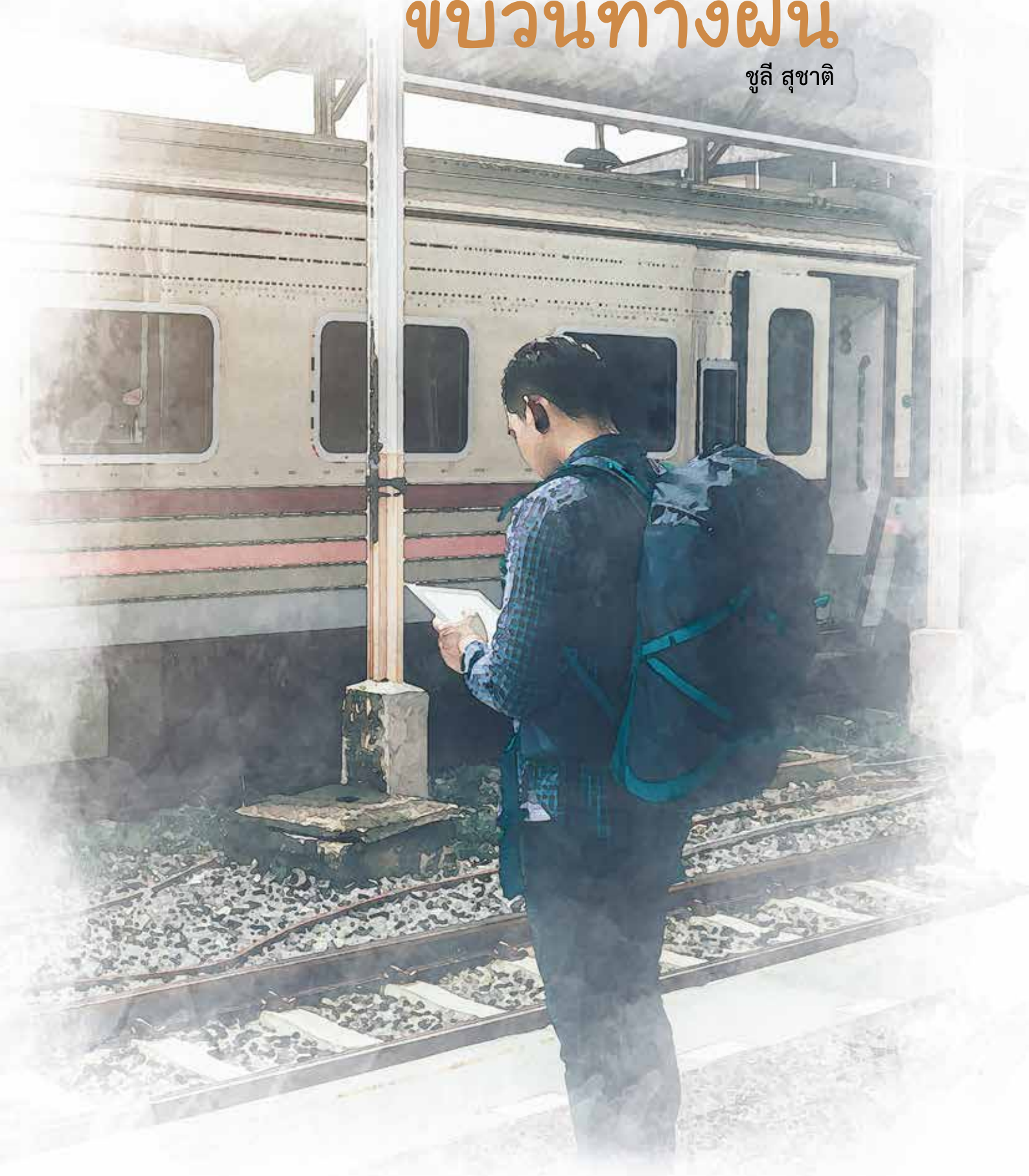
หลังตายย้อนเวลากลับไป ภาพเด็กชายตัวผอม ๆ กระโดดขึ้นรถไฟ หรือกำลังยกท่อนฟืนหนักอึ้งยาวฟุตครึ่ง โยนลงจากตู้สามสี่ครั้ง—เหวี่ยงโหลปริ่ทวมใบหน้า ท่วมเนื้อตัว แขนขาสั่นระริก วันนี้โลกเปลี่ยนไป หัวรถจักรพัฒนาตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยี แม้ยังอยากกลับไปโยนฟืนรำลึกความหลังโลกบานนั้นปิดสนิทเสียแล้ว

หมายเหตุ - บนขบวนรถไฟสาย เบอร์ลิน-ฮัมบูร์ก เมื่อ 7-8 ปีก่อน ขณะเพื่อนร่วมขบวนตื่นตื่นกับกังหันลมยักษ์ในฟาร์มกว้างใหญ่สุดลูกตา บ่ายอากาศอบอุ่นวันนั้น ผมเผลอดึงเบาะนั่งโดยไม่ทราบสาเหตุ

ขบวนทางฝัน

ชูลี สุชาติ

ขบวนการฟัน

(1)

หวูดรถไฟส่งสัญญาณอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าขบวนรถเร็ว 173 กรุงเทพ-นครราชสีมา จะเคลื่อนออกจากสถานีหัวลำโพง เป็นครั้งแรกในรอบห้าปีที่ถนนสะพานพระรามแปดเปิดเส้นทางกลับบ้านเกิดด้วยรถไฟ ในวันที่ไม่มีเหตุผลอะไรให้เขาต้องเร่งรีบ และยังได้ทวนระลึกถึงภาพเมื่อครั้งวัยหนุ่มละอ่อน สวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้น กับเพื่อน ๆ ควันผมเกรียน หัวกระเป๋ากะโหลกขึ้นขบวนรถไฟสู่เส้นทางนักแสวงหา บ้างก็ว่าอยากเล่าเรียนจบปริญญาตรี บางคนไม่คิดอะไรมากไปกว่าการได้สัมผัสวิถีคนเมือง เขาหย่อนกายลงนั่งริมหน้าต่าง กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ภายในตู้ขบวนชั้นสองที่ปรับเปลี่ยนรูปโฉมจนแปลกตา หญิงสาวสวมแว่นตากันแดดหยุดตรงหน้ายืนตรวจสอบที่นั่ง เธอยกกระเป๋าวางบนชั้นวางสัมภาระ เธอยิ้ม-นนที่ยิ้มตอบเสียง ตูบ ตูบ ดังมาจากก้อนเนื้อกลางอกด้านซ้าย อาการไก่อ้วนนุ่มกระดิกกระด๊าเห็นไก่อ้วนสาว วูบหายเมื่อเด็กชายวัย 5 ขวบในชุดทหารนั่งลงตรงหน้า

ขบวนรถไฟเคลื่อนออกจากขานชาลา ผ่านเพิงพัก บ้านเรือนริมทาง ทั้งห่างเมืองออกไปทุกที เจ้าเด็กน้อยผุดลุกขึ้นยืนเกาะขอบหน้าต่างจนผู้เป็นแม่ต้องรีบโผเข้ารั้งตัว เสียงฝ่ามือหวดลงที่ก้นดังเพียะ! นนท์แอบหัวเราะในลำคอ มีวายุดวงตาของเด็กน้อยจ้องเขม็ง นนท์แก้มือด้วยการหยิบมือถืออุดไหล่ อ่านข้อความบนหน้ากระดานแพลตฟอร์มยอดฮิต ไอคอนกระดิ่งแจ้งเตือนเพื่อนในโลกเสมือนที่เข้ามาใกล้ แสดงความคิดเห็นนอกใจกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น สังคมในศตวรรษที่ 21 โลกไร้แอนด์แชร์แพร่ระบาดไปทั่วจนยากจะเยียวยา พลาสมาของมันเป็นยังเส้นคำให้เหล่านักโฆษณาไปวิเคราะห์การทำตลาดค้าขายจนร่ำรวย

ถ้าคนเราสามารถย้อนกลับไปแก้ไขความผิดพลาดหรือลบออกได้ก็ดียิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกเศร้าใจ ชั่วดีที่ห่างไกลอะไรควรมีความยุติธรรม กฎระเบียบที่สร้างขึ้นมามีเพื่อรักษาภาพลักษณ์ขององค์กร

‘ถูก! องค์กรไม่ทำอะไรเพื่อคน-คนเดียว ไม่ใช่ตัวเล็กตัวน้อยดอกริที่ให้องค์กรประสบความสำเร็จ’ เขานึกถึงใบหน้าเคร่งขรึมของชายผู้สวมบทบาทผู้พิพากษา

“ไหนลองอธิบายผมซิว่าคุณทำอย่างนั้นทำไม?”

“ผมก็คนเหมือนกัน มีความรู้สึกเจ็บ”

“ใช่...คุณก็คน แต่คุณไม่มีสิทธิ์ตอบโต้ลูกค้าด้วยวิธีการแบบนั้น” หมอนั่นแย้ง

“ถ้าเป็นคุณ คุณจะทำอะไร ยกมือไหว้ ขอโทษลูกค้าที่ทำให้ต้องโกรธจนถึงกับตะบันกำปั้นใส่หน้าคุณไม่ยั้ง” นนท์ย้อนถาม

“ไม่รู้ ผมไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ แต่ที่รู้คือองค์กรไม่ทำอะไรเพื่อคน-คนเดียว” เป็นประโยคที่ยังตามหลอกหลอน กระทั่งบัดนี้เขายังรู้สึกได้ว่าหมอนั่นยังแยกเขี้ยวคำรามใส่

“คุณคงต้องตัดสินใจทำอะไรเพื่อองค์กร”

“It would be incredible if we could go back in the past to change our mistakes.

The more we think, the sadder we feel. Luckily, there was justice. Rules were made to help maintain the image of the organization.”

(2)

เสียงล้อเหล็กกระทบบรางรถไฟ ดัง ‘ฉีกฉีก’ ฟากตรงข้ามหนุ่ม-สาวคู่รักนั่งกระหงนกระหนิง แบ่งหูฟังเพลง เสมือนโลกมีแค่เขาและเธอในตู้โดยสารรถไฟ ความรักก็เป็นเช่นนี้ไม่ว่าใคร ลองได้ลิ้มรสชาติของมัน โลกทั้งใบก็จะกลายเป็นสี่ชมพู เจ้าหนูน้อยยื่นโทรศัพท์มือถือให้แม่พลางล้มตัวนอนลงบนตักหญิงสาวรับโทรศัพท์เลื่อนรูตไลบนหน้าจอสมาร์ทโฟน บางขณะหยุดนิ่งคล้ายส่องพฤติกรรมใครบางคนในเฟซบุ๊ก ใครคนนั้นคงมีอำนาจพิเศษทำให้หยดน้ำใส ๆ ล้นออกมา

“ไอ้ชั่ว ไอ้เลว! ทำกับฉันกับลูกได้อย่างไร?”

“ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่ได้ว่าคุณ” หญิงสาวรีบขอโทษขอโพยเมื่อเห็นนมที่มีสีหน้าท่าทางงง ๆ เธอผินหน้าออกไปนอกหน้าต่าง แวตาคู่นั้นบ่งบอกถึงเรื่องยุ่งเหยิงที่อัดอั้นจนระบายออกมาเป็นหยดน้ำใส ๆ ไหลอาบบนลานแก้ม มืออีกข้างลูบไล้เส้นผมเลื่อนลงบนเรือนหน้านุ่ม ๆ ของเด็กน้อย เสียงริงโทนสัญญาณสายเข้า หญิงสาวหยิบกระดาษทิชชูซับน้ำตาเลื้อยบมองดูหน้าจอ แล้วกดปุ่มปิดโทรศัพท์เก็บใส่กระเป๋าหัว ส่วนองค์กรก็น้อยกำลังหลับฝันอยู่ ในฝันของเจ้าหนูคงเต็มเปี่ยมไปด้วยความสดใส บริสุทธิ์ ตรงข้ามกับฝันของเธอที่ดูพราวฉ่ำจนผลอรั้าให้ออกมา

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ?” นนท์เอ่ยถาม

“ขอโทษนะคะ ที่คุณต้องมาเจอฉันในสภาพแบบนี้”

“เข้าใจครับ อันที่จริงผมต่างหากที่ไม่ควรจะถาม”

“ไม่เป็นไรค่ะ มันเป็นเรื่องอ่อนแอของตัวเอง” หญิงสาวสะอึกสะอื้นตอบ

“เรื่องบางเรื่อง ก็แค่ฝันร้ายที่ผ่านมาและผ่านไป” นนท์พูดเชิงปลอบใจ

“ใช่ฝันร้าย ฉันฝันอย่างนี้มาหลายเดือนแล้ว มองทางไหนก็มีแต่ความว่างเปล่า คุณรู้มั๊ย! ก่อนหน้านี้ฉันเคยพยายามฆ่าตัวตาย” พูดจบเธอหันไปมองเจ้าตัวน้อยที่ยังหลับสบาย นาที่นี้คงไม่มีอะไรดีไปกว่าปล่อยให้ความเจ็บทำหน้าที่คลี่คลาย

(3)

เป็นเวลานานที่เขาและเธอปล่อยพื้นที่ว่างทางความคิด เพราะอารมณ์ความรู้สึกทำให้เขาต้องกระเด็นออกจากหน้าที่นายทหารสวมชุดทหารโบราณ ยืนตะเบ๊ะ เปิด-ปิดประตูห้องโถงโรงแรม มันเป็นวันวินาศสันตะโรอะไรก็ไม่รู้ จู่ ๆ ลูกคำประจำของโรงแรมปรี๋เข้ามากระชากคอและกระแทกกำปั้นใส่หน้าเขา โดยไม่รู้สาเหตุ ถึงจะรู้ว่าสติสัมปชัญญะของลูกคำคนนั้น มีอาการผิตเพี้ยนหลังสูญเสียลูกเมียครั้งเกิดคลื่นมหาภัยโถมซัดหายไปต่อหน้าต่อตา ไฟโกรธลูกโหม้ห้วงยามนั้นต่อให้ช่างก้านกล้วยก็รังไว้ไม่อยู่ ‘หี ๆ ไอ้บ้า’ นนท์ผล่ออุทานขณะที่หญิงสาวลอบชำเลื่อง ทั้งคู่แลกยิ้มให้กันอีกครั้ง

“จะไปไหนกันเธอครับ?” เขาถามเปิดประเด็น

“กลับบ้านค่ะ”

“คุณคงเจอเรื่องยุ่งเหยิงสินะ?”

“ใช่ค่ะ” หญิงสาวขยับนั่งตรง

“เห็นลูกคุณแล้วผมนึกถึงความฝันในวัยเด็ก จำได้ว่าตอนนั้นผมชอบทหารมาก ขึ้นรถไฟหรือไปเที่ยวไหนจะเรียกร้องให้แม่สวมใส่ชุดทหาร เห็นอาวุธปืนพลาสติกเป็นต้องอ่อนให้แม่ซื้อให้ทุกครั้ง ถ้าไม่ได้ตั้งใจก็ตัวนอนกับพื้น ร้องเอะอะโวยวาย หนูจะเอา จะเอา เอ็มสับทก วิญญาณผีบอกอยากได้อาวุธประจำกายทหารสงบเพราะถูกำราบด้วยไม้อาญาสิทธิ์”

“แล้วยังไงต่อคะ?” หญิงคู่สนทนามีท่าทีสนใจ นนท์ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าเขาเล่าเรื่องนั้นทำไมอาจเป็นเพราะกำลังคิดถึงใครคนหนึ่ง

“ตอนนั้นผมราว 11 ขวบ เทียววิ่งเล่นตามลานวัดใกล้บ้าน ตอนนั้นมีหน่วยทหารพรานมาตั้งค่ายอยู่ในวัด หนึ่งในนั้นคือพลทหารพรานสมชาย แกเอ็นดูผมเป็นพิเศษ ไปไหนก็มักจะพาผมไปเสมอ แม้กระทั่งพาผมนั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ไปสืบราชการลับ ปลายปีโรงเรียนชั้นประถมที่ผมเรียนมีงานประจำปีหนึ่งกลางแปลง หนึ่งตะลุง มโนราห์และการแข่งขันชมมวยไทย พี่สมชายใฝ่ฝันอยากจะเป็นชกมวยไทยเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทุกเช้าแกจึงออกวิ่ง ตกเย็นลงนวมซ้อมมวยกับเพื่อนทหารในค่ายเพื่อนทหารพรานต่างเรียกขาน สมชาย ส. ทหารพราน” นนท์หยุดเล่าขณะยกขวดน้ำขึ้นกระดก

“คนนี้ก็ฝันอยากเป็นทหาร ฉันทเองก็ไม่อยากใช้ชีวิตวัยเด็กอย่างเขาต้องอัปโชคเพราะ... พ่อที่ไม่มีความรับผิดชอบ” เธอพูดพลางลูบผมเจ้าตัวน้อย

“บางทีชีวิตลำบากตั้งแต่เด็ก อาจทำให้เขามีชีวิตที่สดใสในวันข้างหน้าก็ได้” นนท์พูดจบขยับท่อนั่งเริ่มเล่าต่อ “Difficulty at young age might bring them a great future.”

“และแล้ววันแห่งการรอคอยมาถึง ผมยืนเกาะขอบเวทีคอยลุ้น กรรมการลั่นระฆังให้สัญญาณเริ่มยกที่หนึ่ง นักมวยทั้งคู่ออกจากมุมของตัวเอง ต่างคนต่างดูท่าที เตะ ชก กอดรัดพิศเหวี่ยง คลุกวงในลองหยั่งขั้นเชิงคู่ต่อสู้ สองนาที่ผ่านไปกรรมการลั่นระฆังหมดยกแรก บรรดาเซียนมวยเริ่มตะมุตะอู่ออกราคา บนเวทีที่เปลี่ยวและไค้ชสอนแก่แทคติก ระฆังเริ่มยกสองนักมวยทั้งคู่ถลาออกจากมุม

เพียะ! พี่สมชายหวดเท้าโดนที่ขาโครงของคู่ต่อสู้จนเซ สมชาย ส. ทหารพราน สืบเท้าอย่างสามชุกเข้าหา เสียงปี เสียงกลองเร่งจังหวะ เสียงเชียร์จากเพื่อน ๆ และเหล่าเซียนมวยต่างเร่งเร้าให้แผ่ดีศึกตีง! คล้ายหินก้อนใหญ่กระแทกลงบนพื้นเวที เสียง กลอง ปีพาทย์ เจียบสนิท โลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ และเสียงโห่ ฮิ้วจากกองเชียร์ฝ่ายตรงข้าม”

“อ่า ๆ” หญิงสาวรีบยกมือป้องปากกลัวเสียงหัวเราะของเธอจะทำให้องครักษ์ตัวน้อยผวาตื่นขึ้น

(4)

เข็มนาฬิกาเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว เขาและเธอต่างฝ่ายต่างเล่าเรื่องราวของตนเองในขณะที่ขบวนรถไฟแล่นลึไปในรัตติกาล หญิงสาวจากเส้าหมองค่อย ๆ เผยรอยยิ้มสดใสขึ้นมาบ้าง ไม่น่าเชื่อว่าอารมณ์ความรู้สึกของคนเราจะปรับเปลี่ยนได้อย่างง่ายดาย ทว่านั่นกลับนึกถึง

“องค์กรไม่ทำอะไรเพื่อคน-คนเดียว” คำนั้นรูดผ่านเข้ามา ในวันที่เขาต้องการใครสักคนกลับไร้เงา คนเราต่อให้พ่ายแพ้สักกี่ครั้งหากมีความหวัง มีพลังใจให้ลุกขึ้นสู้ หญิงสาวตรงข้าม เธออาจอ้างว่างคล้ายซากไม้ยืนเด่นท่ามกลางแสงจันทร์ หากยังงอกงาม ผลิแตกดอกออกผล คือลูกน้อย บางทีความอ่อนแอคือบททดสอบ และความเข้มแข็งอาจไม่จำเป็นต้องใช้พละกำลังตอบโต้

“คุณคงเจอเรื่องยุ่งเหยิงสินะ?” ครานี้หญิงสาวถามขึ้นมาบ้าง

“The clock is ticking fast. They both have their own stories to share.”

“หึ ๆ ... แต่เทียบอะไรไม่ได้เลยกับสิ่งที่คุณเจอ”

“คงไม่ถึงกับฆ่าตัวตาย” หญิงสาวพูดยิ้ม ๆ

“ไม่หรอก ทุกชีวิตเริ่มต้นใหม่ได้ ตราบเท่าที่ยังมีลมหายใจ ก็แค่...ตงงาน”

“ดีแล้วที่คุณไม่คิดอย่างนั้น ฉันง่วงแล้วละ ขอจิบสักพัก” หญิงสาวพูดจบดึงผ้าห่มคลุมร่างลูกน้อย เอนร่างซบศีรษะลงที่ซอกหน้าต่าง ส่วนนั้นที่ยังครุ่นคิดถึงถ้อยคำที่ยังวนเวียนอยู่ในหัว ‘คุณคงต้องตัดสินใจทำอะไรเพื่อองค์กร’ คนเราทุกวันนี้เข่นฆ่ากันด้วยเรื่องเล็กน้อย แม้แต่คนที่เคยมีชื่อเสียงโด่งดัง หดหู่กับชะตาชีวิตที่ฆ่าตัวตาย หรือคนที่มึนหมกหลังชวนโศกเศร้า ทำไมต้องเป็นเขาที่ถูกกำปั่นกระหน่ำ ทำไมไม่เป็นอย่างอื่น!

หญิงสาวสลับสไลรรวกับเหน็ดเหนื่อยเสียเต็มประดา ภาพวันวานซ้อนทับเสียงหัวเราะขบขันของเพื่อน ๆ เมื่อครั้งออกเดินทางไกลด้วยกัน เวลาผ่านไปเพื่อนที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขต่างแยกย้ายไปตามทาง ที่ละคนสองคนจนเหลือคนเพียงลำพัง เล่าเรียนในรั้วมหาวิทยาลัยมีเพื่อนร่วมอุดมการณ์ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงและแก้ไข สุดท้ายก็ไปไม่ถึงฝั่งฝันเพราะโลกแห่งความเป็นจริงนั้นซับซ้อนมากเกินไข ในองค์กรที่ยิ่งใหญ่ มีเพื่อนร่วมงานมากมายหลายตา หากแต่ต่างคนต่างที่มา

(5)

แดดอ่อน ๆ ตอนเช้าแสงทอง สวนยางบนเนินเขา สวนปาล์ม ฝูงวัวเล็มหญ้า ทุ่งนาและกอหญ้า ไล่ลี้วตามลมกระซอกจากขบวนรถไฟ นนทิจำเจียลติดตามอาการหลับไหล ในขณะที่ขบวนรถไฟชะลอความเร็วจอดเทียบชานชาลาสถานีพุนพิน เสียงเจ้าหน้าที่การรถไฟประกาศแจ้งถึงขบวนรถไฟหมายเลข 173 ต้นทางจากกรุงเทพฯ ปลายทางนครศรีธรรมราช นอกหน้าต่างพ่อค้าแม่ขายต่างตะโกนเรียขาย ข้าวเหนียว ไก่ทอด ข้าวราดแกง ซาลาเปา น้ำดื่ม ชา-กาแฟ สองแม่ลูกที่นั่งตรงข้ามหายไป คงลงสถานีรถไฟ สถานีใดสักแห่ง

เป็นธรรมดาของการเดินทางต่างคนต่างมีจุดหมาย หากแต่เรื่องราวและมีมิตรภาพระหว่างทาง อาจช่วยเติมเต็ม หญิงสาวผู้บาดเจ็บจากการไล่ล่าหาความฝัน ก็แค่ฝันอยากมีครอบครัวที่สมบูรณ์ มีชายผู้รักมัน ทว่า...จิตเร้าใจเขาย่อมมีความแตกต่างมันคือความจริงของชีวิต ที่มักจะสวนทางกับความฝันอยู่เสมอ ไม่ต่างกับนนทิจำเจียลเด็กที่ใฝ่ฝันอยากเป็นทหาร แต่ความฝันเลื่อนลอยไปสู่การสวมชุดทหารโบราณ ยืนตะเบ๊ะหน้าประตูโรงแรม เพราะความเจ็บปวดทำให้เขาเห็ดตาลและลูกผู้ชายต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่ทำ

‘ถ้าชีวิตต้องเจอเรื่องหนัก ๆ อย่าทำร้ายตัวเองหรือคนอื่น จำไว้ละ กลับบ้าน กลับไปหาที่ที่อบอุ่น และเป็นแรงผลักดันให้เฝ้าลูกขึ้นสู่’ อีกหนึ่งถ้อยคำที่ตอกย้ำให้นนทิจำเจียลถึงสมชาย ส.ทหารพรานคนนั้น หลังโยกย้ายไปประจำหน่วยได้ไม่นาน ภาพข่าวรายงานร่างทหารพรานที่ชื่อสมชาย นอนจมกองเลือดขณะปฏิบัติหน้าที่ออกลาดตระเวน

ส่วนเธอผู้หมดหวังไม่ยอมมีชีวิตอยู่ วุบหนึ่งของจิตใต้สำนึกยังมีลูกน้อยวัยบริสุทธิ์ กำลังเจริญวัย ปานฉะนี้คงได้รับพลังใจจากคนที่รักและห่วงใย

ขบวนรถไฟชะลอจอดเทียบชานชาลาสถานีที่นนทิจำเจียลเล่นในวันวาน อาจเปลี่ยนไปบ้างตามยุคสมัย นนทิจำเจียลขึ้นหลังขณะเลื่อนสายตามองดูเพื่อนร่วมทางที่ยังไม่ถึงบ้าน บางทีขบวนสู่ทางผืนนั้น มักจะสวนทางกับความจริง นนทิจำเจียลผ่นกระดาศจากกระเป๋าสีเสื้อสีอ่านข้อความ

“ลุกขึ้นเถอะ อย่าเอาแต่โทษตัวเอง ก็แค่...ตงงาน” เขาพลอยยิ้มให้กับที่นั่งที่ว่างเปล่า

“As long as you are still living, being unemployed is not the end of the world.”

ถึงก็ช่าง
ไม่ถึงก็ช่าง

เพลงคิลา

ถึงก็งำ ไม่ถึงก็งำ

กว่ารถไฟจะออกก็อีกเกือบสองชั่วโมง หญิงสาวไม่รู้สึกระวนกระวายนัก หล่อนนั่งลงและวางกระเป๋าใส่สัมภาระไว้ข้างกาย บริเวณพื้นที่ว่างในมุมหนึ่งของสถานี เพราะม้านั่งและพื้นที่ส่วนใหญ่ถูกคนจับจองไปจนหมดแล้ว แสงสีทองเพ็ญเริ่มจับต้องฟ้าที่ภายนอกอาคาร แต่ภายในโถงขนาดใหญ่ใต้หลังคาโค้งของสถานีรถไฟกรุงเทพสว่างไสวและครคร่ำไปด้วยผู้ที่ต้องการเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางของตน จะมีสักกี่คนนะที่มารอรับญาติมิตร หล่อนสงสัย

ปึน... เสียงหวูดรถไฟ ดังมาจากขบวนขบวนที่อยู่อีกเข้าไปด้านในของสถานี เตือนให้ทราบว่าการเดินทางของผู้โดยสารในรถไฟขบวนนั้นกำลังจะเริ่มในไม่ช้า แต่เสียงเดียวกันนี้ก็กลับพาฝันเตือนเตือนทางไปบนรางแห่งชะตาชีวิต กลับไปยังอดีตของหล่อน...จากสถานี สู่อานานิ

สัปดาห์ก่อนหน้าโรงงานที่หล่อนทำงานประกาศปิดกิจการ แม้ว่าจะได้รับเงินชดเชยครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด แต่มันก็ไม่ได้มากมายอะไรนักกับตำแหน่งพนักงานฝ่ายผลิตธรรมดา ๆ คนหนึ่งอย่างหล่อน ในตอนแรกที่ได้รับทราบข่าว หล่อนก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าจริง ๆ แล้วรู้สึกอย่างไรแน่ เสียใจหรือโล่งอก เพราะงานนี้ก็ไม่ใช่งานที่หล่อนตั้งใจมาทำแต่แรก ครั้งตัดสินใจเข้ามาไขว่คว้าอนาคตที่วาดหวังไว้ในเมืองหลวง มันเป็นงานที่ทำเพื่อประคับประคองให้ใช้ชีวิตต่อไปได้ในดินแดนที่ไม่คุ้นเท่านั้นตลอดห้าปีมานี้ มันกลับเป็นงานเดียวที่หล่อนมี และดูเหมือนจะห่างไกลจากสิ่งที่หวังไว้จากเมืองหลวงมากนัก แม้แต่โรงงานก็ยังตั้งอยู่ในจังหวัดที่เป็นปริมณฑลด้วยซ้ำ ความรู้สึกเดียวที่แจ่มชัดในใจของหล่อนตอนนี้คือ ความแค้นแค้น ภาพเพื่อนพนักงานที่กำลังพูดคุยกัน บ้างร้องไห้ บ้างมีสีหน้าโกรธซึ่งตรงหน้าหล่อน คล้ายภาพในโทรทัศน์ที่ถูกปิดเสียงไว้ หล่อนได้ยินแต่เสียงของตัวเองดังก้องอยู่ในหัว... “มันจบแล้วหรือ เราไปไม่ถึงแล้วใช่ไหม” มันเตือนเตือนไปรับของเงินค่าแรงงวดสุดท้ายและเงินชดเชยที่ออฟฟิศ เบ้าตาของหล่อนปวดแปลบขึ้นมาในขณะที่รับของ หล่อนขมความปวดจากการกลืนน้ำตานันไว้ หล่อนไม่อยากให้ใครเห็นมัน ไว้ให้ถึงห้องพักก่อน...หล่อนนึก

“เดือน จะไปจริง ๆ หรือลูก อยู่ที่นี่มันไม่มีอนาคตหรืออย่างไร หรือแม่ทำอะไรให้เดือนไม่มีความสุข”

แม่เดินเข้ามาจับแขนของแม่เดือนไว้แล้วเอ่ยปากถามเมื่อเห็นหล่อนหัวกระเป๋าสีเสื้อผ้าเดินลงมาจากชั้นสอง บ้านของแม่เดือนเป็นห้องแถวสองชั้น ที่เปิดเป็นร้านขายข้าวแกงอยู่ไม่ไกลจากสถานีรถไฟนัก ลูกค้าส่วนใหญ่ก็เป็นผู้มาใช้บริการรถไฟ และพนักงานของสถานีนั่นเอง หล่อนเป็นลูกมือช่วยแม่และยายทำอาหารมาตั้งแต่เริ่มสาว แม่หวังให้หล่อนเป็นผู้รับช่วงร้านนี้ต่อจากแม่ แต่หล่อนเบื่อชีวิตแม่ค้าขายข้าวแกงเต็มที แม่เองก็ไม่ยุติธรรม ที่พี่เต๋นพี่ชายคนเดียวของหล่อน ทนที่ที่เขารเรียนจบ ปวส. ก็ออกไปทำงานที่จังหวัดอื่นไม่เห็นแม่ทักท้วงห้ามปรามเลย เขาเองก็ไม่เคยกลับมาเยี่ยมบ้าน มีแต่แม่ที่ต้องเป็นฝ่ายไปเยี่ยมพี่เต๋น และทุกครั้งภาระหนักก็จะตกอยู่ที่หล่อนที่ต้องเป็นคนดูแลรับผิดชอบเรื่องร้าน

แม้ว่าจะได้ออกไปไหนมาไหนกับเพื่อนบ้างแต่แม่นเดือนกลับรู้สึกว่าคุณจงจำอยู่กับบ้าน และต้องกลายเป็นแม่ค้าขายข้าวแกงไปจนวันตาย หลายวันก่อน หล่อนได้คุยกับแม่เรื่องที่จะไปทำงานที่กรุงเทพฯ แต่แม่ก็บ้ายเบี่ยงไม่ยอมให้หล่อนไป วันนี้หล่อนตัดสินใจว่าเป็นอย่างไรก็เป็นกัน หล่อนจะต้องไปให้พ้นจากที่นี่ให้ได้ หากรอให้แม่นุญาตหล่อนคงไม่มีวันได้ออกไปใช้ชีวิตของตัวเองแน่ ๆ

“เดือนขอร้องนะแม่ ยังไงเดือนก็จะไป และจะพิสูจน์ให้แม่เห็นว่าเดือนทำอะไรได้มากกว่า ดีกว่าการเป็นแม่ค้าขายข้าวแกงอยู่ที่นี่ ถ้าแม่คิดว่าจะให้เดือนเป็นแม่ค้าขายข้าวแกงอย่างแม่ แม่จะส่งให้เดือนเรียนที่วิทยาลัยจนจบทำไม”

นางดาวนิ่งไปหลังจากลูกสาวพูดจบ ยายของแม่นเดือนที่ก่อนหน้านี้ก็หันหน้าหันพักทองอยู่ก็เงยหน้าขึ้น พูดกับลูกสาว

“ให้เขาไปเถอะดาวเอ๊ย บางทีสมองรู้ ใจรู้ มันไม่พอ ต้องรอให้ชีวิตมันรู้ด้วย ปล่อยให้เดือนมันออกไปรู้ด้วยตัวเองเถอะ ตรงนี้เราสองคนก็ช่วยกันทำไปเท่าที่พอไหว”

นางดาวมองดูแม่ที่ก้มลงหันพักทองต่อทันทีที่พูดจบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจแล้วหันไปพูดกับลูกสาว

“ตามใจ ถ้าอย่างนั้นเดือนขึ้นรถไฟไปนะ แม่จะไปส่ง ไม่อยากให้ขึ้นรถทัวร์แม้ว่ามันไม่ปลอดภัยเหมือนรถไฟ”

“จ๊ะแม่”

แม่นเดือนเผลอเผลอแม่ น้ำตาหล่อนเริ่มซึม เพราะหากจะว่ากันจริง ๆ มันก็น่าใจหายไม่น้อย นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนจะจากบ้านที่เกิดและเติบโตมา เพื่อไปตามความฝันของหล่อนยังเมืองที่หล่อนไม่คุ้นเคย และยังไม่ว่าจะได้กลับมาเมื่อไร ผู้เป็นยายวางมือจากงานที่ทำอยู่ เดินมาลูบหัวให้พรหลานสาว ก่อนจะเดินกลับไปหยิบกระจากพักทองที่หันไว้เข้าไปล้างในครัว...

“เดินทางปลอดภัยนะลูก ขอให้สำเร็จอย่างที่หวังนะ หากไม่ไหวก็กลับมาบ้านเราอย่าลืมส่งข่าวมา และกลับมาเยี่ยมแม่กับยายบ้างนะลูก”

นางดาวโบกมือโบกมือร้องบอกลูกสาวด้วยเสียงปนสะอื้นขณะที่รถไฟเคลื่อนตัวออกจากสถานี แม่นเดือนรับค่าแม่แล้วหันหน้าหลบเข้ามาด้านในตู้โดยสาร ด้วยไม่อยากให้แม่เห็นว่าหล่อนก็มีน้ำตาเช่นกัน รถไฟค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้นเมื่อพ้นสถานีออกมาได้ระยะหนึ่ง อีกหลายชั่วโมงกว่าจะถึงจุดหมาย

“ปูน ปูน...ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง”

เด็กน้อยที่นั่งอยู่เยื้องไปอีกฟากของที่นั่ง ร้องล้อเลียนเสียงของล้อรถไฟที่หมุนบดไปตามรางอย่างสนุกสนาน

ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง รี หนูเอ๊ย เมื่อหนูโตขึ้นหนูจะรู้ว่าชีวิตมันสั้นนักเราต้องรีบไปให้ถึงปลายทางที่ฝันไว้ให้เร็วที่สุด เพื่อจะมีเวลาได้อยู่ชื่นชมมันได้นาน ๆ

“Let her go and try, Dao. Sometimes experience is all that counts.

Let Duen have the life experience. We are here to do whatever we can.”

ดวงอาทิตย์ลอยพ้นยอดไม้มาได้พักหนึ่งแล้ว แสงสีทองที่เคยจับต้องฟุ้งกระจายถูกท้องทุ่งสองข้างทางดูดซับไปจนหมดสิ้น รถไฟฟ้าหล่อลื่นพื้นจากกรุงเทพฯ พื้นจากดินแดนแห่งความหวัง ความฝันของหล่อน มาไกลพอสมควรแล้ว แม่นเดือนเหม่อมองทิวทัศน์ข้างทางที่เคลื่อนที่ไปข้างหลัง หล่อนรู้สึกราวกับว่า มันได้กระชากเอาความหวังและความฝันของหล่อนที่ยังพอมีเหลือไปจนหมดสิ้น แม่นเดือนเป็นหน้าหนีจากหน้าต่างหันกลับมาดูผู้คนที่ร่วมโดยสารรถไฟมาในตู้โดยสารเดียวกับหล่อน ส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยว ชายหนุ่มแต่งกายดีคนหนึ่งบนดักว้างไว้ด้วยกระเป๋าเอกสาร เขามองออกไปนอกหน้าต่างบนใบหน้าแปะไว้ด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ หล่อนเดาว่าเขาอาจเป็นเซลล์แมนกำลังเดินทางไปขายสินค้าอะไรสักอย่าง และคงกำลังนึกถึงยอดขายเป็นกอบเป็นกำในจุดหมายปลายทางของเขา ถัดมาก็เป็นครอบครัวพ่อแม่กับลูกน้อยสองคน หญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง ที่กำลังตื่นเต้นกับภาพวิวข้างทาง ทั้งหมดแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ดูธรรมดาแบบชาวบ้านทั่ว ๆ ไป อาจจะเป็นครอบครัวที่กำลังเดินทางไปทำธุระ หรือกลับจากธุระกันก็ได้ ตัวแม่กำลังอุ้มลูกที่เริ่มเสียงดังจากการขี่ขวนกันดูวิว ฝรั่งผมทองชายหญิงคู่นี้ยิ้มให้กับวัยรุ่นสี่คนที่หนึ่งในนั้นหยิบกีตาร์ขึ้นมาเล่นและร้องเพลงสากลที่หล่อนคุ้นหู ฝรั่งผู้ชายยกนิ้วหัวแม่มือให้กับวัยรุ่นกลุ่มนั้น สองสามคนในกลุ่มนั้นค้อมศีรษะตอบกลับไป การเพเลิดเพลินกับการเดาว่าใครเป็นใคร จะไปในที่ใดสักอย่างไร ช่วยบรรเทาเบาบางความรู้สึกแย่ ๆ ไปได้ไม่น้อย แทบทุกคนมีความสุขบนใบหน้ามากบ้างน้อยบ้างต่างกันไป หากหล่อนได้เห็นใบหน้าของหล่อนเองในตอนนี้ แม่นเดือนก็จะเห็นว่าใบหน้าของหล่อนก็เริ่มมีร่องรอยของความสุขสบายอยู่เช่นกัน

แม่นเดือนรู้สึกผ่อนคลายอย่างประหลาด หล่อนไม่ร้อนรนถึงจุดหมายปลายทางอย่างเคย การกลับบ้านอย่างผู้แพ้ในครั้งนี้ เธอเลือกเดินทางกลับบ้านด้วยรถไฟตามที่แม่เคยบอกว่าปลอดภัยที่สุด สถานีแล้วสถานีเล่าที่รถไฟจอดรับส่งผู้โดยสาร มันได้มอบภาพชีวิตมากมายแก่หล่อน อย่างที่เคยมอบให้หล่อนมาแล้ว หากแต่หล่อนไม่ได้สนใจมองมันอย่างครั้งนี้ ก่อนหน้านั้นหล่อนคิดถึงและให้ความสำคัญกับปลายทางมากเกินไป ทุกเส้นทาง ทุกการเดินทางที่หล่อนเลือกแล้วเพื่อไปให้ถึงจุดหมายโดยเร็วที่สุดเท่าที่มัน จนนึกมองภาพรอบตัวที่ผ่านเข้ามา มันทำให้ห้าปีที่ผ่านมามีของหล่อนช่างแห้งแล้งเหลือเกิน ในโรงงานหล่อนไม่มีเพื่อนสนิทเลยสักคน เลิกงานก็ตรงเข้าห้องพักไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวไหนด้วยมุ้งจะประหยัดอดออมเงินไว้เพื่อลงทุนทำสตูดิโอถ่ายภาพเล็ก ๆ ของตัวเองในวันหน้า แม่นเดือนย้อนคิดถึงชีวิตที่ผ่านมา หล่อนมีความสุขกับมันหรือไม่ แล้วหล่อนต้องใช้เวลาเช่นนั้นอีกกี่ปีจึงจะเก็บเงินได้มากพอจะเริ่มความฝันของหล่อนที่สำคัญคือ หล่อนจะอดทนได้ถึงวันนั้นไหม แล้วหากเทียบกับเวลานี้ล่ะ แม่นเดือนรู้สึกว่าการใช้ชีวิตหลายชีวิตตรงหน้า ได้ทำให้ชีวิตของหล่อนได้รู้และเข้าใจในบางอย่างมากขึ้น ชุ่มชื้นขึ้น หล่อนมองออกไปนอกหน้าต่าง ทิวทัศน์ยังคงเคลื่อนไปข้างหลังอย่างเช่นเคย แต่ครั้งนี้มันกลับพาเอาความผิดหวังเสียใจของหล่อนไปยังเบื้องหลังที่ไกลออกไปด้วย หล่อนยิ้มให้กับตนเองและภาพเบื้องหน้า

รถไฟจอดที่สถานีใหญ่แห่งหนึ่ง มีคนนำอาหาร และเครื่องดื่มขึ้นมาขายในช่วงเวลาที่รถไฟจอด หล่อนเห็นหลายคนในตู้โดยสารซื้ออาหารเหล่านั้น ก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองก็ยังไม่ได้อะไรมาเลยตั้งแต่เข้าหล่อนรองจนคนขายเดินเร่ขายมาถึง จึงเลือกซื้อข้าวผัดกะเพราหนึ่งห่อ แม้ว่าข้าวเหนียวไถ่อย่างจะดูน่ากินกว่า แต่หล่อนคิดว่าปริมาณมันเยอะเกินไป หล่อนไม่ได้หิวมากนัก กับเลือกซื้อน้ำหวานอีกหนึ่งขวด หลายคนเริ่มแกะอาหารที่ซื้อมากินกัน บ้างก็ส่งยิ้มให้กัน ชื่นชมกันกินอาหาร ฝรั่งผู้ชายคนนั้นยื่นถั่วต้มถุงหนึ่งกำลัแต่กลุ่มวัยรุ่นที่ร้องเพลงเมื่อครู่ พวกเขากล่าวคำขอบคุณเป็นภาษาอังกฤษ แล้วยิ้มให้กัน คุณตาที่เพิ่งขึ้นมา

ก่อนหน้านี้สักสามสี่สัปดาห์ฉันล้วงเอาอาหารที่เตรียมมาจากย่ำที่วางอยู่บนตักออกมากิน เด็กน้อยสองพี่น้องนั้นกำลังกินข้าวที่แม่ป้อนให้อยู่ โดยพ่อก็กำลังป้อนแม่อีกที น่ารักดี หล่อนคิด หล่อนชอบครอบครัวนี้ พวกเขาดูรักกันมาก แม่นเดือนแกะห่อข้าวของตนและเริ่มลงมือกิน หล่อนกินไปได้ไม่กี่คำก็ต้องวางช้อนลงรสชาติมันห่างไกลจากคำว่าอร่อยมากเลย หล่อนจำได้ว่าเมื่อครั้งยังเด็กรสชาติอาหารที่ซื้อกินบนรถไฟอร่อยกว่านี้มาก และถ้าให้หล่อนปรุงมาขาย หล่อนเชื่อรสมือตัวเองว่าจะต้องทำได้อร่อยกว่านี้แน่นอน

...จริงสิ หล่อนควรกลับไปทำอาหารอร่อย ๆ มาขายให้ผู้โดยสารกิน พวกเขาจะได้มีความสุขกับการเดินทางด้วยรถไฟมากขึ้นอีก ใช้ครัวของร้านที่บ้านนั้นแหละทำ แม่กับยายคงดีใจที่ได้อยู่กับพร้อมหน้าพร้อมตาอีกครั้ง...

ปิ่น... เสียงหวูดรถไฟดังเตือนว่ารถกำลังจะออกจากสถานี

“ปิ่น...ปิ่น”

เสียงหนูน้อยสองพี่น้องนั้น ร้องแข่งกับหวูดรถไฟ ชวนให้แม่นเดือนหวานคิดถึงเด็กน้อยอีกคน กับเสียงร้องล่อเลียนของเขา

ปิ่น...ปิ่น ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง

แม่นเดือนยังโหล่ให้กับคำนี้ เพราะตั้งแต่นั้นที่ชีวิตของหล่อนได้รู้แล้วว่าปลายทางไม่ได้สำคัญอะไรนัก ไม่ว่าโชคชะตาจะพาไปถึงที่สถานีปลายทางหรือไม่ และสถานีนั่นจะเป็นความสมหวังหรือผิดหวัง ชีวิตของหล่อนก็รู้แล้วว่ามันสามารถมีความสุขได้จากสองข้างทางที่ผ่านไปไประหว่างสถานีปลายทางนั้นแล้ว...

ถึงก็ช่าง...ไม่ถึงก็ช่าง

หล่อนยิ้มยิ้ม เมื่อคิดถึงอ้อมกอดและรอยยิ้มของแม่และยาย

“She smiled once she thought about her mother and grandmother’s smile and embrace.”

รถไฟเด็กเล่น

เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์

รถไฟเด็กเล่น

ทุกครั้งที่ขบวนรถไฟเข้าเล่นเข้าจอดเทียบสถานี ชายวัยกลางคนจะผุดลุกขึ้น พลากรวบรวมกระสอบเก่าคร่ำขึ้นพาดบา แล้วก้าวเดินเงอะงะไปยังขบวนรถไฟ พุดบ่นพึมพำก่อนหยุดยืนนิ่งนานอยู่เบื้องหน้าทางขึ้นตู้รถไฟ

ขบวนรถไฟแล่นจากไปเป็นครุใหญ่ กระแทกเสียงหวูดและเสียงกึ่งกังโครมครามเลื่อนหาย แต่ทว่าชายวัยกลางคนยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ผมยวเป็นกระเชิงถูกรวมมัด หนวดเคราแซมหงอยาวรุ่มร่าย เสื้อผ้าเก่าคร่ำรองเท้าแตะผิดข้างผิดสี ผิดดำเกรียมแดดลม ดวงตาหม่นเศร้า เหมือนบ่อน้ำถูกทิ้งร้างกลางดงป่า

เขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ดูราวกับเด็กน้อยพลัดหลงกับผู้เป็นแม่ ปากขมขมิบ ท่วมกลางผู้คนสัจจรและบรรดาพ่อค้าแม่ขาย

ผู้คนซึ่งอยู่อาศัยและทำมาหากินในละแวกนี้ ต่างคุ่นตาชายวัยกลางคน ร่างผอมเกร็งสูงราวร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ผู้ยึดเอาละแวกสถานีรถไฟเป็นบ้านมาเนิ่นนานปี ชายผู้ออกตระเวนไปตามถึงชยะต่าง ๆ คู้ยและคัดสรรสิ่งที่ต้องการลงกระสอบปู้ย ก่อนแปรเปลี่ยนพวกมันเป็นข้าวปลาอาหาร เหล้า และยาสูบ

ชายผู้เฝ้าจับเหมือนนกกาน้ำบนชากไม้ แม้บางครั้งพุดบ่นพึมพำเพียงลำพัง แต่ก็ไม่มีใครฟังออก ใครเล่าสามารถหยั่งรู้ แม้กระทั่งพระเจ้าก็ตามเถิด ว่าความรู้สึกนึกคิดของคนไร้บ้านมีเนื้อหาเช่นไร?

*“Nobody even God understands what has come
across a homeless man’s mind.”*

ทั้งหมดทั้งมวลอาจมีที่มาจากรถไฟขบวนหนึ่ง

รถไฟโซลาน ผิดขึ้นจากสังกะสี ทาสีแดงเลือดนก มีด้วยกันทั้งหมดห้าตู้

รถไฟที่ผู้เป็นพ่อยื่นให้ลูกชาย เมื่อเด็กชายมีอายุเจ็ดขวบ แต่ทว่ามันเป็นขบวนรถไฟที่ไม่สามารถเล่นได้ เพราะลานของมันขาด ก่อนที่ผู้มอบให้จะหอบหิ้วกระเป๋าสัมภาระออกจากบ้าน แล้วหายลับไปในฤดูหนาว

ชายผู้มีอาชีพเร่ขายของเด็กเล่น

ชายไร้หัวนอนปลายเท้าผู้เดินทางมากับขบวนรถไฟ ครั้นเมื่อมองเห็นเด็กสาวผู้หนึ่งกำลังเดินแบกถาดเร่ขายอาหารบนขานชาลาสถานี เขาตัดสินใจก้าวลงจากขบวนรถไฟ พร้อมกระเป๋าสัมภาระขนาดใหญ่

ผ่านไปไม่นานวัน ตำนานรักระหว่างพ่อค้าเร่หนุ่มกับเด็กสาวผู้กำพร้าพ่อแม่จึงบังเกิดขึ้นในชุมชนแออัดหลังสถานีรถไฟ

เด็กสาวซึ่งเติบโตขึ้นมาจากการเลี้ยงดูของผู้เป็นยาย หลังจากพ่อแม่แยกทางกัน โดยคนทั้งคู่ต่างจับรถไฟล่องเข้าสู่เมืองใหญ่ แล้วไม่หวนกลับคืนมาอีกเลย

เด็กสาวน้อยตาโศกสวยจึงไม่มีภาพความทรงจำเกี่ยวกับผู้ให้กำเนิด เป็นส่วนประกอบชีวิตไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน ต่างจากขบวนรถไฟที่เธอมองเห็นและสัมผัสมันอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ซึ่งประกอบขึ้นด้วยโครงสร้าง และจักรกลที่เธอไม่อาจเข้าใจ สำหรับเด็กหญิงผู้มีโอกาสได้เล่าเรียนเพียงชั้นประถมสี่ ก่อนก้าวออกมา โลกเล่นอยู่บนขานชาลาสถานี ช่วยผู้เป็นยายขายข้าวผัด ท่ามกลางดวงหน้าและเหล่านมที่ยื่นออกมา จากบานหน้าต่างตู้รถไฟของบรรดาคนเดินทางในวันคืนที่ดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด

ชีวิตของเธอเรียบง่ายเหมือนข้าวผัดของยาย

ข้าวผัดที่มีเพียงข้าวหุงค้ำคืน น้ำมันหมูกับกากหมู กระเทียม พริกไทย ไข่เบ็ด เกลือ ซีอิ้วดำหวาน และต้นหอมซอย เสียงเคาะตะหลิวกับกระทะของยาย ฟังราวบทเพลงก้องกังวานในชีวิตของเธอ เช่นเดียวกับ เสียงหวูดรถไฟ ก้องกังวานแต่ทว่าให้ความรู้สึกเศร้าสร้อย

หลังตำนานรักแรกพบผ่านไปได้ไม่นาน คนทั้งคู่ก็ให้กำเนิดพยานรัก เป็นหญิงและชายตามลำดับ ชุมชนแออัดหลังสถานีรถไฟคือโลกใบแรกของเด็ก ๆ ภายในบ้านที่ถูกประกอบสร้างขึ้นอย่างง่าย ๆ หยาบ ๆ จากเสาปูน โครงไม้ สังกะสี แผ่นผ้า และบรรดาเศษไม้

ท่ามกลางเหล่าผู้คนซุบเซียว หยาบคาย หัวหมอ อันธพาล และเสียงทะเลาะเบาะแว้งอันแยกไม่ออก ระหว่างชีวิตจริงกับละครโทรทัศน์หลังข่าว

ในโมงยามเหล่านั้น พ่อค้าเร่ได้ชูกระบี่ปาบรรจุของเด็กเล่นไว้ในมุมหนึ่งของบ้าน กระเป๋าคูที่ดูเหมือน ถูกปิดตาย เพราะเขาไม่เคยเปิดมันเพื่อล้วงหยิบเอาของเล่นออกมายื่นให้ลูก ๆ แม้แต่ชิ้นเดียว

แต่ละวัน อดีตพ่อค้าเร่จะออกไปช่วยผู้เป็นเมียขายข้าวหอบบนขานชาลาสถานีและบ่อยครั้งที่ผู้เป็นเมีย มักจะสังเกตเห็นเขาเินงันพลงหม่อมองขบวนรถไฟแล่นไปจนลับสายตา ด้วยดวงตาสีกรึนที่เธอ ไม่อาจเข้าใจได้ เหมือนกระเป๋าคูของเด็กเล่นที่เขาไม่เคยเปิดให้ลูกเมียได้มองเห็นข้างในของมันแม้แต่ครั้งเดียว

ทุกครั้งที่ขบวนรถไฟแล่นเข้าเทียบขานชาลาสถานี มันมักก่อให้เกิดแรงสะเทือนทั้งกายและใจ

โลกของเด็กขายตำรงอยู่ที่นั่น

โลกที่เสียงทะเลาะเบาะแว้งของพ่อแม่ดังขึ้นทุกขณะ ในสมุดการบ้านและหนังสือเรียนของเขา เต็มไปด้วยรูปวาดขบวนรถไฟ และบ่อยครั้งที่เด็กขายมักหลบเร้นขึ้นไปนั่งอยู่บนดาดฟ้าของอาคารร้าง พลองเฝ้ามองดูขบวนรถไฟแล่นไปสู่เส้นขอบฟ้า

เด็กขายและพี่สาวมีดวงตาหม่นเศร้าเหมือนผู้เป็นแม่ และมีท่าเดินบนปลายเท้าเหมือนผู้เป็นพ่อ

พี่สาวของเด็กขายมีโอกาได้เล่าเรียนแค่ชั้นประถมหก ก่อนออกมาช่วยครอบครัวค้าขายอยู่บนขานชาลา สถานี หลังจากที่ถูกเป็นพ่อหอบหิ้วกระเป๋าสัมภาระก้าวขึ้นรถไฟ แล้วลับสูญไปในโลกกว้าง แล้วหลังจากนั้น ไม่นาน ยายทวดก็จากไปด้วยโรคพิษสุราเรื้อรัง ส่งทอดบ้านเก่าโหมและสูตรข้าวผัดไว้ให้แม่รับช่วงสืบทอด

ขณะยืนผัดข้าว เด็กขายเห็นแม่กระดกเหล้าไปพลง และบ่อยครั้งยังซบขานบทเพลงเคล้าคลอ บทเพลงลูกทุ่งที่มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับรถไฟ หวานเศร้าและชื่นชม

เด็กชายกับรถไฟลานขาคีผู้เป็นพ่อทิ้งไว้ให้เขาเล่นมันอย่างทะนุถนอม ก่อนเก็บมันไว้ในลังกระดาษ ส่วนตัว หลังจากนั้นเขากับพี่สาวจะแบกถาดบรรจุข้าวห่อ มุ่งสู่ชานชาลาสถานีรับแรงพลางป่าวร้องเชิญชวน เหล่าดวงหน้าที่ปรากฏในบานหน้าต่างของขบวนรถไฟ และแม้กระทั่งก้าวขึ้นไปเร่ขายบนตู้โดยสาร

วันเวลาหล่อหลอมให้เด็กชายและเด็กหญิงกล้าแกร่งเกินวัย และรู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง กระทั่งรถไฟกลายเป็นเหมือนสัตว์เลี้ยงเชื้อเชื้อ

*“One night, their drunk mum told them before she left home, disappearing in the dark. She told them the song of a trembling train and told them
“Take care of our house. I’m going to find your dad”*

ในห้างปิดเทอมใหญ่ หลังเด็กหนุ่มเรียนจบชั้นมัธยมสาม

คำวันหนึ่ง จู่ ๆ แม่ผู้เฒ่ามาย่อยกับพวกเขา ก่อนก้าวออกจากบ้าน หายลับไปในความมืด บทเพลงเกี่ยวกับรถไฟสั่นไหว

“กูจะไปตามหาพ่อของพวกมึง ดูแลบ้านดี ๆ ละ”

เขามองตามแม่ด้วยดวงหน้าที่ฉงน แม่จะไปตามพ่อที่ไหน หรือแม่จะรู้ว่าพ่ออยู่ที่ไหน แต่เอ๊ะทำไมไม่เก็บเสื้อผ้าไปสักชิ้น

หลังจากนั้นไม่นาน เด็กหนุ่มเด็กสาวได้ยินเสียงหวูดรถไฟก้องกังวานและลากยาวผิดปกติ พร้อมเสียงห้ามล้อลากยาวดั่งเอี้ยดด...ซึ่งมาพร้อมกับเสียงดังโกลาหลติดตามมา ก่อนที่เพื่อนบ้านบางคนจะวิ่งกระหืดกระหอบมาเคาะประตูบ้านพวกเขา เพื่อแจ้งข่าวร้าย

“แม่ของพวกมึงถูกรถไฟชนตาย!”

เด็กหนุ่มมองเห็นรถไฟกลายเป็นสัตว์ลึกลับและดูร้าย

บทเพลงสุดท้ายของแม่กลายเป็นหยดน้ำตา

หลังความตายของแม่ผ่านไปไม่ถึงเดือน เด็กหนุ่มตัดสินใจเก็บเสื้อผ้าข้าวของลงกระเป๋ (รวมทั้งรถไฟเด็กเล่นลานขาคีผู้เป็นพ่อมอบให้) ก่อนขึ้นรถไฟมุ่งหน้าลงสู่มหานคร เขาบอกกับพี่สาวว่าจะไปตามหาพ่อ ทั้งเธอไว้เพียงลำพังในบ้านเก่าโทรมและสูตรข้าวผัดที่เธอรับช่วงมาจากผู้เป็นแม่

ในตู้โดยสาร เด็กหนุ่มผู้ซิมเซาล้วงหยิบรถไฟเด็กเล่นออกมาลูบคลำ โดยไม่สนใจสายตาใครอื่น และบางสถานีที่รถไฟแล่นมาหยุด เขาซื้อข้าวผัดจากแม่ค้าซึ่งเป็นเด็กสาว เคี้ยวข้าวพร้อมกับน้ำตาของเขา ที่หยดลงสู่ห่อข้าว หยดแล้วหยดเล่า

ในมหานครแปลกหน้า เด็กหนุ่มต้องทำงานสารพัดสารพันเพื่อเอาชีวิตรอด และงานเหล่านั้นล้วนต้องใช้แรงกายแรงใจอย่างหนักหน่วง

ในวันที่ว่างเว้นจากการงาน เด็กหนุ่มจะออกตระเวนไปยังแห่งหนต่าง ๆ เพื่อหมายจะพบเจอกับพ่อค้าเร่ขายของเด็กเล่น แต่ทว่าเมื่อนั้นกว้างใหญ่และซับซ้อนเกินไป เมืองที่หนาแน่นด้วยตึกรามบ้านช่อง ถนนหนทางและตรอกซอยอันวาววน และผู้คนอันคลาคล่ำ

เด็กหนุ่มผู้โดดเดี่ยวจึงพบเจอผู้เป็นพ่อเพียงในความฝัน พ่อผู้โดดเดี่ยวเศร้าหมองไม่แพ้กัน

เด็กหนุ่มดำรงชีวิตอยู่ในมหานครแห่งนั้น ปีแล้วปีเล่า จนกระทั่งกลายเป็นหนุ่มใหญ่ และกลายเป็นคนไร้หัวนอนปลายเท้า เพราะไม่มีทั้งทะเบียนบ้าน บัตรประชาชน ไม่เคยจบโรงเรียน และไม่เข้าคัดเลือกทหารเกณฑ์

เขากลายเป็นคนเถื่อนและคนจรจัดไปโดยปริยาย

ชายจรจัดผู้มักใช้ขอลูกสีฟ้าวาดรูปรถไฟลงบนบาทวิถีและผนังกำแพง

ขบวนรถไฟสีฟ้าที่ดูเหมือนจริง และแทบจะเคลื่อนไหวได้

ในปีแห่งมหายุทธภัยของมหานคร

ชายจรจัดตัดสินใจหอบหิ้วถุงกระสอบสัมภาระ (รวมทั้งรถไฟเด็กเล่นลานชาดที่พ่อมอบให้) ขึ้นรถไฟมุ่งสู่ทิศทางที่เขาได้เข้ามา แต่ครั้นเมื่อขบวนรถไฟแล่นเข้าจอดที่สถานีแห่งหนึ่ง บังเอิญเขาได้มองเห็นหญิงจรจัดบนขานชาลาสถานี เขาจึงก้าวลงจากขบวนรถไฟ ราวถูกมนต์สะกด

ตำนานรักของคนจรจัดเริ่มขึ้นที่นั่น แต่ก็ดำเนินไปได้เพียงไม่นาน เพราะในเช้าวันที่ฝ่ายชายตื่นลืมตาขึ้นมา เขาก็มองไม่เห็นฝ่ายหญิงซึ่งเคยนอนเคียงข้างกันเสียแล้ว

รถไฟนำพาบางสิ่งเข้ามาสู่ชีวิต และนำพาบางอย่างจากไป แต่เขาไม่เคยรู้สึกชิงรถไฟ ตรงกันข้าม เขากลับรู้สึกว่ามันเป็นหนึ่งเดียวกับชีวิต กระปรี่กระเปร่งและเอาแน่เอานอนไม่ได้ ชายวัยกลางคนตัดสินใจดำรงชีวิตอยู่ที่นั่น ด้วยวาดหวังว่าสักวันหญิงสาวจะหวนกลับมา

ทุกเช้าวัน หญิงวัยกลางคนผู้เป็นแม่บ้านของสถานีรถไฟ จะเอ่ยปากตำหนิใครสักคนอย่างหงุดหงิดฉุนเฉียว ขณะกำลังลงมือกวาดถูพื้นของขานชาลาสถานี โดยเฉพาะภาพวาดขบวนรถไฟด้วยขอลูกสีฟ้า...

"Trains brought something to his and took something away. He never hates the trains but instead he thinks of them as a part of his life, unreliable. He has been living his life expecting that the girl would come back."

สงคราม... ในคลื่นความหลัง

ประชาคม ลุนาชัย

ลูกหลาน...ในคลื่นความกลัว

แรกที่เดินผ่านสถานีรถไฟวงเวียนใหญ่ ผมไม่เคยตั้งคำถามถึงปลายทางของมัน แทบไม่เคยเหลือบแลนักรเดินทางที่กรุกันเข้าไปในตู้โดยสาร จนกระทั่งวันที่แตกพ่ายมากับชีวิตบอบซ้ำ ไม่มีงาน ไม่มีเงิน และไร้ที่ซุกหัวนอน ผมพาตัวเองชานกายมาอาศัยมานั่งบนชานชาลา นั่งจิบเหล้ากลางฝูงยุงบินว่อน รอรุ่งสางวันใหม่เพื่อจะได้พาชีวิตไปต่อ

คุ้นหูเสียงหวูด คุ้นตาธงในมือชายชุดสีกากีโบกไสว เสียงฉีกฉีกห่างออกไป สองเท้าพาผมขยับก้าวไปอีกทางหนึ่ง

ในนามของโรงแรมคนจร จิ้งหรีดตัวน้อยพาปีกอ่อนล้ามาพักผ่อนครั้งแล้วครั้งเล่า บางเช้าหลับพับเหมือนคนเมาหนัก สะดุ้งตื่นกับเสียงเรียกดัง ๆ ผมผวาลุกนั่งเบิกตามองชายร่างสูงใหญ่หัวเกรียน ซึ่งยืนทำหน้ามึงทึงอยู่ใกล้ ๆ

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมสบตากับชายวัยห้าสิบเศษด้วยความหวาดกลัว แกเดินลับเข้าไปในตู้รถไฟแล้ว ผมกอดกระเป๋าสีบเท้าหนีไปยืนแอบกับชอกเสามองตามแผ่นหลัง ใจที่เต้นไม่เป็นสำคัญสับสนลง อย่างน้อยผมก็ไม่ถูกจับ และไม่มีความคิดอะไร เจ้าหน้าที่รถไฟไม่นำตัวผมส่งตำรวจ

หลายครั้งที่ตกงาน พายุแพะตาชีวิต ผมหลีกเลี่ยงชานชาลาแห่งนี้ ภาพชายหัวเกรียนในรุ่งเช้าวันนั้น ยังตามหลอน หากไม่เลือกโรงแรมจิ้งหรีดหน้าหัวลำโพงที่คนพลุกพล่าน ผมก็พาตัวเองเข้าไปอยู่ในกลุ่มคนจรจัดย่านสนามหลวง

ผ่านไปเกือบปี ผมยึดตัวเองพร้อมกระเป๋าสีบเข้าไปในตู้โดยสาร ปลายทางซึ่งไม่ใช่จุดหมาย คือเมืองชายฝั่งทะเลที่ผมิได้ยินเพียงคำบอกเล่า สภาพของเด็กหนุ่มอายุอย่างสิบเก้ามอมแมมตั้งแต่หัวจรดเท้า แขนสองข้างเต็มไปด้วยรอยจ้ำแดงจากยุงฝูงใหญ่ ผมอดนอนมาตลอดทั้งคืน เอนหลังพิงพนักมานั่ง ไม่นานก็หลับสนิท

เสียงล้อเหล็กบนรางเหมือนไม่ได้อยู่บนโลกเดียวกัน ผมไม่ได้ยินเสียงฉับ ๆ และฝีเท้าของชายหัวเกรียน จนกระทั่งได้ยินเสียงเรียกดัง ๆ

ผมเบิกตาขึ้นมาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ใบหน้าอันเรียบเฉยอยู่ใกล้ ๆ ตั้งสติได้แล้วผมค่อยย่นตัวให้แคบรวาง

แกร็บตัวจากผมไปสับเป็นช่องแล้วเดินผละไป ผมนั่งกุมกระเป๋ามองผ่านช่องหน้าต่าง บ้านเรือนผู้คนถูกทิ้งไว้ข้างหลัง ท้องทุ่งปรากฏต่อสายตา ผมอ่านแผ่นป้ายสถานีต่าง ๆ จนกระทั่งถึงมหาชัย

อายกลืนความเค็มโชยสู่สัมผัส ท่ามกลางฝีเท้าของผู้คนที่จรจากไปต่างทิศต่างทาง ผมมองร้านรวงริมชานชาลา แผงขายหนังสือพิมพ์ ไม้ไผ่ที่วางเปล่าให้นักเดินทางนั่งรอ กลิ่นควาปลาคลุ้งมากับสายลมวูบใหญ่ ผมยืนคว้างราวกับใบไม้ที่ปลิวร่วงจากขั้ว รอคอยพายุแห่งชะตากรรมซัดพา

ผมกลายเป็นคนทะเลเนื้อตัวไหม้เกรียมด้วยเปลวแดด ผมว่ายอยู่กรอบแดง แขนสองข้างเต็มไปด้วย ริ้วรอยบาดแผล แววดาเหงา เสร้า และแผ่ความหวาดหวั่น ทุกครั้งที่คืนฝั่งกลับมา ผมวนเวียนรอบ ๆ สถานีรถไฟ ซื้อหนังสือ เปิดดูนิตยสารติดตามผลงานบทกวีของตัวเองที่ส่งไปให้บรรณาธิการพิจารณา

ผมคุ้นตาเจ้าหน้าที่ตัดตัวหัวเกรียน ขณะนั่งในตู้โดยสาร แกะอย่างก้าวมาพร้อมร่างสูงตระหง่าน และเสียงฉับ ๆ นาน ๆ จะเห็นแกขยับมุมปาก ทุกครั้งที่รับแผ่นตัวโดยสารจากมือผม มือและแขนกำยำ ของแกตัวรวดเร็วเหมือนกระชาก ผมจะหันมองไปทางอื่น ไม่กล้าจ้องหน้าและสบตากับแกตรง ๆ

ผมเดินทางจากมหาชัยเข้ากรุงเทพฯ แทบทุกเดือน ดูหนัง เดินเที่ยว ซื้อเสื้อผ้าและหนังสือไว้อ่าน ในเรือ สถานีต้นทางปลายทางกลายเป็นสถานที่คุ้นเคย เช่นเดียวกับนักเดินทางบนขบวนโดยสารเดียวกัน พ่อค้าแม่ค้าหอบหิ้วลากหามข้าวของเข้าไปแออัดกัน นักเรียน นักศึกษา พนักงานบริษัทเอกชน และข้าราชการ ซึ่งนั่งหันหน้าเข้าหากันในตู้โดยสารชั้นสาม

ทุกครั้งที่หันไปสบตากับเด็กหนุ่มผิวหยาบกร้านผมกรอบแดงรุ่นวัยเดียวกัน อายกลืนความเค็ม เหมือนโยยคลั่งมาจากกลางทะเลผ่านผิวกายและนัยน์ตาว่าแห้วของนักเผชิญโชคผู้ห่างบ้านเกิด ผมไม่อาจเดา ได้ดีกว่าพวกเขาผ่านการเดินทางด้วยรถไฟมาที่เดียว เสียงหวูดแรกที่ปรากฏจากถิ่นฐานเสียดลิกใน จิตวิญญาณแหลมคมแค่นั้น และหนาวยะเยือกส่วนลึกแค่นั้นเมื่อเดินทางสถานีออกไปสู่เรือที่ทำงาน พวกเขาไม่เพียงปรากฏจากบ้านเกิด หากต้องห่างแผ่นดินออกไปทำงานหนักตากแสงดาวอ้างว้างเหนือห้วง น้ำกว้าง

สำหรับนักเผชิญชะตากรรมที่เที่ยวเรือที่สูญเปล่าไปกับความเหนื่อยยากและสิ้นหวัง ก็ร้อยเที่ยวรถไฟกับการเดินทางที่ยังหาจุดหมายแท้จริงไม่เจอ

ในเที่ยวรถไฟที่ผมไม่ได้พบหน้าชายหัวเกรียนเสื้อยืดยาก เสียงฉับ ๆ มาพร้อมอย่างก้าวของเจ้าหน้าที่ รายอื่น ผมลอบมองตามแผ่นหลัง ไม่เพียงนักเดินทางหรือผู้ร่อนเร่ไปกับโชคชะตา คนรถไฟก็ไม่ต่างกัน ที่เที่ยวและก็ร้อยตู้โดยสารที่พวกเขาวนเวียนเกาะเกี่ยวชีวิตผูกติดไว้

ไม่เพียงตรวจตั๋ว ใช้ที่ตัดตัวสับเจาะแผ่นกระดาด มือแข็งแรงของพวกเขาช่วยยกสัมภาระพ่อค้า แม่ค้าขึ้นรถ ประคองคนชราเดินไปยังม้านั่ง อุ้มเด็กน้อย ช่วยแม่ลูกอ่อนที่เดินเหินยังไม่แข็งแรง

ในเสียงหวูดดังก้องลิก ในสายลมที่พัดผ่านช่องหน้าต่าง และเสียงฉีกฉีกเหนือรางเหล็ก ผมเฝ้ามอง แต่ละภาพที่เคลื่อนผ่านสายตา

ความฝันจะเป็นกวีและนักเขียนของผมผลิบานไปทั่ว ไม่ว่าตรงแผงขายหนังสือพิมพ์ที่สถานีมหาชัย หรือกลางท้องทะเลที่ถูกเขียนตีด้วยงานหนัก ในตู้โดยสารซึ่งเปิดตามองคนอื่น ไม่ว่าเจ้าหน้าที่หัวเกรียน พ่อค้าแม่ค้า หรือเด็กหนุ่มนัยน์ตาเหงาเสร้าซึ่งนั่งกอดกระเป๋านม้านั่ง

ผ่านงานหนักโบที้ ร่างกายผมแกร่งไปทุกส่วน ตากร้ากับบางเส้นทางชีวิตที่ผมพร้อมจะแลก เลือดเนื้อกับมัน

*"Not only used for checking tickets and using the hole puncher,
their strong hands are also used for carrying sellers' goods, helping
elderly to their seats and helping mothers with toddlers."*

ผมยืนร่ำเรียงและเดินเหินด้วยท่วงท่าเบิกบานทุกครั้งที่ได้เดินเข้าร้านหนังสือ เลือกซื้อจนพอใจแล้วเข้าไปซุกตัวในโรงหนังชั้นสอง เพลิดเพลินกับเรื่องราวบนจอผ้า เดินตัวปลิวออกจากโรงมาที่สถานีรถไฟ เสียงหวูดทางออกไปไกลแล้ว ผมยืนนิ่งงันขณะมองตามท้ายรถไฟขบวนสุดท้ายของวัน

เป็นอีกครั้งที่ผมอาศัยพักนอนกับมานั่งบนชานชาลา ไม่ระแวงใครจะมาเรียก ปลุกหรือขับไล่ แม้ขึ้นไปหลับต่อบนตู้โดยสาร ชายร่างสูงหัวเกรียนมาเรียกดูตัว ผมยืนให้แล้วสบตากับแกตรง ๆ

ไม่เพียงคุ้นหน้าคุ้นตา เราเป็นเหมือนเพื่อนร่วมทางบนรถไฟขบวนเดียวกัน แกจำผมได้ ไม่เพียงบนตู้โดยสาร ผมเดินสวนทางกับแกหลายครั้งบนฝั่งท่าลอม แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เราจ้องหน้าและสบตากัน

ไม่เอ่ยปากพูดคุย ผมเป็นผู้โดยสาร แกทำหน้าที่ของพนักงาน

อีกหลายเดือนถัดมา ผมก้าวขึ้นรถไฟที่สถานีวงเวียนใหญ่ด้วยแวตาทักวอล เป็นเที่ยวบ่ายที่คนโดยสารน้อย ผมนั่งพิงพนัก ด้วยความเครียด มือกุมหนังสือใหญ่ หากแต่ยิ้มออกเมื่อได้ยินเสียงฉับ ๆ ปรับสีหน้าให้เป็นปกติตอนยืนตัวโดยสารให้เจ้าหน้าที่หัวเกรียนผ่านสถานีตลาดพลูไปแล้วผมถอนหายใจโล่งอก

ถึงสถานีวัดสิงห์ผมหยิบหนังสือออกมาอ่านผ่านอีกสองสามสถานีผู้โดยสารในตู้เดียวกันไม่มีเหลือแล้ว ผมแสยะยิ้มเมื่อร่างสูงใหญ่หัวเกรียนเดินเข้ามาในตู้ หรีดตาแอบมองและหวังว่าแกจะเดินจากไปโดยเร็ว

ทันทีที่แกยับก้าวเข้าหา ผมใจเต้นไม่เป็นสำ พยายามคิดในแง่ดีว่าแกอาจได้ถาม ชวนคุย เท่าที่ใช้บริการโดยสารรถไฟสายนี้ ผมไม่เคยถูกตรวจตัวซ้ำเป็นครั้งที่สอง

แกเดินมาสะกิดผมเบา ๆ ผมลืมหูลืมตาตื่นและสร้างออกอาการจ้วงเจีย แกพูดเสียงดัง

“ตัว”

ผมหนาวลึกลงไปถึงอก มือหนา ๆ ที่รับตัวคล้ายกระชากความกล้าหาญทั้งหมดทั้งมวลจากใจผมไป แกแสยะยิ้ม แกหัวเราะหึ ๆ เหมือนสาแแก่ใจที่จับขโมยได้คาหนังคาเขา

แกจ้องหน้าผมด้วยแวตาทักวอล “ดีตัวลงสถานีวัดสิงห์ แต่ไปไกลถึงมหาชัย”

ผมปิดปากเงียบ ใจเต้นแรง แกยังกุมตัวโก่งค้ำโดยสารของผมไว้ในมือ

ก่อนถนัดตัวเดินผลไป แกยื่นหน้าขู่ “จะต้องโดนปรับ ดีไม่ติดคุก”

แกกลับไปกับซอกระหว่างตู้โดยสาร ผมท่องคำแก้ตัวในใจ ทำกระเป๋าเงินหาย ผมมีเงินติดตัวเพียงสามบาท ไม่พอกับค่าตัวโดยสารรถไฟชั้นสามไปมหาชัย ผมจำเป็นจริง ๆ เย็นนี้เรื่องที่ผมทำงานจะออกจากฝั่ง

ผมเหลือบมองหนังสือในถุงใหญ่ข้างกาย หรือจะบอกแกไปตามจริง เงินที่ติดกระเป๋าмаเกือบทั้งหมดผมซื้อหนังสือที่อยากอ่าน

ผมนั่งนิ่งด้วยใจหวาดหวั่น แกอาจมาพร้อมตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่อื่นที่ช่วยกันจับกุมเกือบถึงสถานีมหาชัย ร่างสูงใหญ่โผล่หัวเกรียนมาตามลำพัง สืบก้าวมาใกล้ที่ผมนั่ง แกหัวเราะหึ ๆ อีกครั้ง

“ออกเรือฝั่งท่าลอมใช้ไหม เคยเห็นเดินไปทางวัดแหลม”

ผมได้แต่พยักหน้า แกล้งตัวคืนให้แล้วเดินจากไป ผมนั่งกุมไว้ด้วยมือที่เปื้อนเหงื่อ รถไฟถึงสถานีปลายทางขยับจะลุกยืนจึงรู้ว่า ตัวที่แกล้งให้แนบติดมากับตัวบางหลายใบ รวมราคาแล้วเท่ากับตัวโดยสารที่ขาดไปพอดีพร้อมกับธนบัตรสิบบาทที่ทั้งยับและเก่า

แกคือปูครามของหลาน ๆ ลูกครามของพ่อค้าแม่ขายและคนอ่อนวัยกว่าย่านท่าเรือเทศบาล ผั่งท่าฉลอม หลังเกษียณจากการรถไฟฯ แกได้งานกับเทศบาล นั่งรับตัวโดยสารเรือข้ามฟากบนเก้าอี้ตัวน้อย ๆ ซึ่งวางติดกับเสามะพร้าวเกือบปลายสุดของโป๊ะ

ผมได้ยินเสียงเรียกขาน แลเห็นเด็ก ๆ หลานของแกวิ่งเล่นหยอกล้อกันรอบ ๆ ท่าลงเรือหัวเกรียนหงอกขาว ตาตุ ๆ คู่อ่อนโรย เปลี่ยนจากเครื่องแบบสีกากีเป็นกางเกงจิ้น เสื้อเชิ้ตเก่า ๆ ที่เสริมปกและมีรอยปะชุน

ผมไม่เคยทักทายแก ก็เที่ยวเรือที่โดยสารข้ามฝั่ง ผมยืนตัวให้แกรับไว้แล้วก็รีบเดินห่าง ไม่กล้าจ้องหน้าสบตากับแกเพราะยังนึกเขินอายความผิดในอดีต

บนตู้โดยสารรถไฟซึ่งผมหวังจะให้เป็นที่ยุติท้าย เช่นเดียวกับการหันหลังพรางจากชีวิตลูกเรือตลอดกาล ผมผินหน้ามองผ่านหน้าต่างไปกับความคิด ความฝัน และรำลึกถึงทุกภาพที่เคลื่อนผ่านชีวิตไปในสิบกว่าปีที่ผ่านมา

รถไฟสายสั้น ๆ ที่วนเวียนโดยสารเป็นประหนึ่งแบบฝึกหัดของนักเดินทาง พร้อมเผชิญการพบพานพลัดพราก จากลา และอุปสรรคทั้งมวลที่จะพรั่งพรูเข้ามาในชีวิต

วันที่แข็งแกร่งทั้งร่างกายและจิตใจ ผมหวนกลับเมืองใหญ่ พร้อมต่อสู้กับทุกอุปสรรคขวากหนามในเส้นทางข้างหน้า ผมจะเป็นนักเขียน...ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิตต่อจากนี้ก็ตาม

เสียงฉับ ๆ ในตู้โดยสารไม่มีลูกครามอีกต่อไป ผมหวนนึกถึงภาพสุดท้าย แกนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิมกลางแสงแดดยามเช้าสาดทอกระทบ ยืนมือรับตัวจากผู้โดยสารคนแล้วคนเล่า ผมยืนรื้อจวนกระทั่งความหนาแน่นระหว่างแถวทิ้งช่วง ผมเดินเข้าไปใกล้ แกล้งยื่นมือซ้าย ผมก้มลงจับมือข้างขวาของแก มอบตัวใส่มือที่แบกว้าง แล้วกดลงเบา ๆ

เรือข้ามฟากขยับออกจากท่าเทียบ ผมมองขึ้นฝั่งสบตากับแก หัวเกรียนหงอกผกขึ้นลง พร้อมส่งยิ้มน้อย ๆ ประหนึ่งส่งคำอวยพร

ผมยิ้มขอบคุณแก ผงกหัวรับคำอวยพร ในมือของแกที่กำลังรถไฟในอดีตที่แนบด้วยธนบัตรพันบาทสองใบยังค้ำนั่งในแสงแดดส่อง

“One day, when I am both mentally and physically ready, I will go back to the big city, and overcome any obstacles. I will become a writer no matter what happens to my life from now on.”

คณะกรรมการและคณะผู้บริหารการรถไฟฟ้าแห่งประเทศไทย

คณะกรรมการ

นายจิรุตม์ วิศาลจิตร	ประธานกรรมการรถไฟฟ้า
นายชยธรรม พรหมศร	กรรมการรถไฟฟ้า
นายอำนาจ ปริมวงษ์	กรรมการรถไฟฟ้า
นางสาวไตรภพย์ ศิวะกฤษณ์กุล	กรรมการรถไฟฟ้า
นายธินวาท เลหาศิริวงศ์	กรรมการรถไฟฟ้า
นายพนิต พัวพันธ์	กรรมการรถไฟฟ้า
นางศุภรศิรี บุญญเศรษฐ์	กรรมการรถไฟฟ้า

(รองการแต่งตั้ง)

นายวรพจน์ เทียบรัตน์

(รองการแต่งตั้ง)

(รองการแต่งตั้ง)

นายสุชีพ สุสงวาม

นายฐาตุร อินทรชน

(รองการแต่งตั้ง)

(รองการแต่งตั้ง)

นายพีระเดช หนูขวัญ

นายบวร จินทรสุข

นายบุญเลิศ ต้นศิริบุญพงศ์

นพ.องอาจ จริยาสถาพร

นางสาวมณฑาทิพย์ ศรีวิลาศ

นางสาวกานต์ศรี กองพูล

นายชวลิต พันพิพิธกลาง

นางสาวกัทรสุดา นมสาสตร์

นายณิชาพล ภูเต็ง

นายสมบุญ ฤทธิวิรุฬห์

นายปิยบุตร ไตรวิจารณ์

พล.ต.ต. ปกฤษเดช เกตุพันธ์

นายมนันท์ มณีจักร

นายราชพลлак ชื่นปรีชา

นางสาวชุติมา วงศ์ศิริวิลาศ

นายโอกาส ตีระมาศเสถียร

ผู้อำนวยการฝ่ายตรวจสอบภายใน

ผู้อำนวยการฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ

ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารทรัพยากร

ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารโครงการพัฒนาที่ดิน

วิศวกรใหญ่ฝ่ายโครงการพิเศษและก่อสร้าง

ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการเดินรถ

ผู้อำนวยการฝ่ายบริการโดยสาร

ผู้อำนวยการฝ่ายบริการสินค้า

ผู้อำนวยการฝ่ายทรัพยากรบุคคล

หัวหน้าสำนักงานนโยบาย แผน วิจัยและพัฒนา

หัวหน้าสำนักงานบริหารโครงการระบบรถไฟฟ้า

หัวหน้าสำนักงานแพทย์

หัวหน้าสำนักงานผู้ว่าการ

หัวหน้าสำนักงานศูนย์ฝึกอบรมการรถไฟฟ้า

หัวหน้าสำนักงานบริหารพื้นที่ตลาด

หัวหน้าสำนักงานยุทธศาสตร์ธุรกิจการเดินรถ

หัวหน้าสำนักงานจัดหาพัสดุซ่อมบำรุง

หัวหน้าสำนักงานอาณานิคม

หัวหน้าสำนักงานจัดการกรรมสิทธิ์ที่ดิน

ผู้บังคับการกองตำรวจรถไฟ

ผู้ตรวจการรถไฟฟ้า 1

ผู้ตรวจการรถไฟฟ้า 2

ผู้ตรวจการรถไฟฟ้า 3

ผู้ตรวจการรถไฟฟ้า 4

คณะผู้บริหาร

นายวรวิทย์ มาลา	รองผู้ว่าการกลุ่มธุรกิจการบริหารทรัพยากร
(รองการแต่งตั้ง)	รักษาการในตำแหน่งผู้ว่าการรถไฟฟ้าแห่งประเทศไทย
นายเอก สิกขะวาท	รองผู้ว่าการกลุ่มยุทธศาสตร์
นายจรูญ รุ่งธานี	รองผู้ว่าการกลุ่มโครงสร้างพื้นฐาน
นายสุจิตต์ เขาว์ศิริกุล	รองผู้ว่าการกลุ่มบริหารรถไฟฟ้า
(รองการแต่งตั้ง)	รองผู้ว่าการกลุ่มธุรกิจการเดินรถ
นายศิริพงษ์ พงศ์พิพันธุ์	รองผู้ว่าการกลุ่มธุรกิจการซ่อมบำรุงรถจักร และล้อเลื่อน
นางสาวเจษฎาพร ยุทธนวิบูลย์ชัย	ผู้ช่วยผู้ว่าการด้านบริหาร
นายจุลพงษ์ จุลาพันธ์	ผู้ช่วยผู้ว่าการด้านปฏิบัติการ
นางลัดดา ละออกุล	ผู้อำนวยการฝ่ายการเงินและการบัญชี
นายวิเชษฐาญ สิริสุวรรณทัศน์	วิศวกรใหญ่ฝ่ายการช่างกล
นายไพฑูริย์ สุจริตกุล	วิศวกรใหญ่ฝ่ายการช่างโยธา
นายสิทธิชัย บุญเสริมสุข	วิศวกรใหญ่ฝ่ายการอาณานิคมสัญญาและโทรคมนาคม
นายอรรถกร ทองเมตร	ผู้อำนวยการฝ่ายการพัสดุ

เจ้าของ	การรถไฟฟ้าแห่งประเทศไทย
บรรณาธิการ	นายเอกธิ์ ศรีธระยันพงษ์
กองบรรณาธิการ	หัวหน้ากองโฆษณาและส่งเสริมการท่องเที่ยว
ฝ่ายประสานงาน	บริษัท คอร์แอนด์พีค จำกัด
ฝ่ายภาพ	นางศุภมาส ปลื้มกุล
	นางอาภาพันธุ์ สวัสดิ์
	บริษัท คอร์แอนด์พีค จำกัด
	กองโฆษณาและส่งเสริมการท่องเที่ยว
	กองประชาสัมพันธ์
ฝ่ายจัดส่ง	กองโฆษณาและส่งเสริมการท่องเที่ยว
	รับ-ส่ง ผลิต.1 ฝ่ายบริการโดยสาร
	หมวดสัมภาระ สถานีกรุงเทพ

ฝ่ายสมาชิก	กองโฆษณาและส่งเสริมการท่องเที่ยว
	การรถไฟฟ้าแห่งประเทศไทย
	เลขที่ 1 แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
	โทรศัพท์ 0 2220 4271
ออกแบบและผลิต	บริษัท คอร์แอนด์พีค จำกัด
	27 ซอยเจริญนคร 14 ถนนเจริญนคร
	แขวงคลองตันใต้ เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10600
	โทรศัพท์ 0 2861 0674
	โทรสาร 0 2861 0675

การรถไฟแห่งประเทศไทย

เลขที่ 1 แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

www.railway.co.th

facebook: หุ้มพืฮารัการรลไฟฟ้แ่่งปร=ทศัทข

Call Center: 1690